

OpenGL®

Graham Sellers, Richard S. Wright Jr., Nicholas Haemel

Open
GL

OpenGL®
KSIĘGA EKSPERTA

Wydanie 7

Helion

Tytuł oryginału: OpenGL Superbible: Comprehensive Tutorial and Reference (7th Edition)

Tłumaczenie: Rafał Jońca

ISBN: 978-83-283-2107-6

Authorized translation from the English language edition, entitled: OPENGL SUPERBIBLE: COMPREHENSIVE TUTORIAL AND REFERENCE, Seventh Edition; ISBN 0672337479; by Graham Sellers; and by Richard S. Wright, Jr; and by Nicholas Haemel; published by Pearson Education, Inc, publishing as Addison Wesley.
Copyright © 2016 Pearson Education, Inc.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from Pearson Education, Inc.
Polish language edition published by HELION S.A. Copyright © 2016.

OpenGL® is a registered trademark of Silicon Graphics Inc. and is used by permission of Khronos.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Wydawnictwo HELION dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Wydawnictwo HELION nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Wydawnictwo HELION
ul. Kościuszki 1c, 44-100 GLIWICE
tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Pliki z przykładami omawianymi w książce można znaleźć pod adresem:
<ftp://ftp.helion.pl/przyklady/opglk7.zip>

Drogi Czytelniku!
Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres
<http://helion.pl/user/opinie/opglk7>
Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- [Kup książkę](#)
- [Poleć książkę](#)
- [Oceń książkę](#)

- [Księgarnia internetowa](#)
- [Lubię to! » Nasza społeczność](#)

Spis treści

Spis rysunków	11
Spis tabel	17
Spis listingów	19
O autorze	27
Przedmowa	29
Wstęp	31

Część I Podstawy

Rozdział 1. Wprowadzenie	39
OpenGL i potok graficzny	39
Początki i ewolucja OpenGL	41
Prymitywy, potoki i piksele	44
Podsumowanie	45
Rozdział 2. Pierwszy program OpenGL	47
Tworzenie prostej aplikacji	47
Korzystanie z shaderów	49
Rysowanie pierwszego trójkąta	55
Podsumowanie	57
Rozdział 3. Wzdłuż potoku graficznego	59
Przekazywanie danych do shadera wierzchołków	59
Przekazywanie danych z jednego etapu do drugiego	61
Teselacja	64

Shadery geometrii	66
Składanie prymitywów, przycinanie i rasteryzacja	68
Shadery fragmentów	71
Operacje dotyczące bufora ramki	74
Shadery obliczeniowe	75
Korzystanie z rozszerzeń OpenGL	76
Podsumowanie	80
Rozdział 4. Matematyka w grafice 3D	81
Czy to ten okrutny rozdział o matematyce?	81
Krótki kurs matematyki dotyczącej grafiki 3D	82
Zasady działania przekształceń	91
Interpolacja, linie, krzywe i powierzchnie parametryczne	106
Podsumowanie	112
Rozdział 5. Dane	115
Bufory	115
Zmienne typu uniform	129
Blok magazynowy shadera	147
Liczniki niepodzielne	152
Tekstury	156
Podsumowanie	196
Rozdział 6. Shadery i programy	197
Opis języka	197
Kompilacja, łączenie i sprawdzanie programów	207
Podsumowanie	222
Część II Zgłębianie tematu	
Rozdział 7. Przetwarzanie wierzchołków i polecenia rysowania	225
Przetwarzanie wierzchołków	225
Polecenia rysowania	231
Przechowywanie przekształconych wierzchołków	254
Przycinanie	267
Podsumowanie	273
Rozdział 8. Przetwarzanie prymitywów	275
Teselacja	275
Shadery geometrii	297
Podsumowanie	322

Rozdział 9. Przetwarzanie fragmentów i bufor ramki	323
Shadery fragmentów	323
Testy dla poszczególnych fragmentów	326
Wyjście koloru	336
Rendering pozaekranowy	342
Antyaliasing	360
Zaawansowane formaty bufora ramki	373
Sprite'y punktów	390
Pobieranie utworzonego obrazu	398
Podsumowanie	404
Rozdział 10. Shadery obliczeniowe	405
Korzystanie z shaderów obliczeniowych	405
Przykłady	414
Podsumowanie	433
Rozdział 11. Zaawansowane zarządzanie danymi	435
Eliminacja dowiązań	435
Rzadko wypełnione tekstury	440
Kompresja tekstur	445
Upakowane formaty danych	454
Wysokiej jakości filtrowanie tekstur	455
Podsumowanie	458
Rozdział 12. Sterowanie potokiem graficznym i monitorowanie go	459
Kolejki	459
Synchronizacja w OpenGL	477
Podsumowanie	481
Część III W praktyce	
Rozdział 13. Techniki renderowania	485
Modele oświetlenia	485
Rendering niefotorealistyczny	520
Alternatywne metody renderowania	524
Grafika dwuwymiarowa	551
Podsumowanie	561
Rozdział 14. OpenGL o wysokiej wydajności	563
Optymalizacja wydajności CPU	563
OpenGL o niskim narzucie	576
Narzędzia do analizy wydajności	595
Podsumowanie	615

Rozdział 15. Debugowanie i stabilność	617
Debugowanie własnych aplikacji	617
Bezpieczeństwo i szybkość	623
Podsumowanie	626
Dodatek A Narzędzia związane z przykładami	627
Dodatek B Format pliku SBM	633
Dodatek C Funkcje i wersje OpenGL	641
Dodatek D Słowniczek	663
Skorowidz	669

ROZDZIAŁ 3.

Wzdłuż potoku graficznego

W tym rozdziale:

- Działanie każdego z etapów potoku graficznego OpenGL.
- Połączenie shaderów z etapami potoku o ustalonej funkcji.
- W jaki sposób napisać program wykorzystujący jednocześnie wszystkie etapy potoku graficznego.

Ten rozdział poświęcimy omówieniu potoku graficznego OpenGL, od jego etapu początkowego aż do samego końca. Opiszemy zarówno etapy dotyczące programowalnych bloków, jak i bloki o stałych funkcjach. W poprzednim rozdziale pokrótce przyjrzeliliśmy się etapom shaderów wierzchołków i fragmentów. Opis ten był jednak uproszczony, bo aplikacja dotyczyła tylko rysowania jednego, statycznego trójkąta. Jeśli chcemy narysować coś interesującego w OpenGL, musimy znacznie lepiej poznać OpenGL i jego potok. W tym rozdziale zajmiemy się wszystkimi elementami potoku, ich wzajemnym połączeniem i zaprezentujemy przykład shadera dla każdego etapu potoku.

Przekazywanie danych do shadera wierzchołków

Shader wierzchołków to pierwszy **programowalny** etap potoku OpenGL. Jest to etap szczególnie, bo to jedyny wymagany etap w całym potoku. Zanim jednak zostanie uruchomiony shader wierzchołków, ma miejsce etap o stałej funkcji, nazywany **pobieraniem wierzchołków** (ang. *vertex fetching*). Zapewnia on dane wejściowe dla shadera wierzchołków.

Atrybuty wierzchołka

W GLSL mechanizm pobierania i wysyłania danych z shaderów polega na zadeklarowaniu zmiennych globalnych z kwalifikatorami `in` lub `out`. W rozdziale 2. pojawił się już kwalifikator `out`, gdy na listingu 2.4 ustawialiśmy kolor wyjściowy shadera fragmentów. Na początku potoku OpenGL wykorzystamy słowo kluczowe `in` do uzyskania danych wejściowych dla shadera wierzchołków. W etapach pośrednich mogą być stosowane zarówno elementy `in`, jak i `out`, aby móc przekazywać dane między etapami. Wkrótce do tego dojdziemy. Na razie pozostaniemy przy zmiennej z kwalifikatorem `in`. Taka zmienna przyjmie dane z zewnątrz, czyli tak naprawdę otrzyma dane z potoku

OpenGL. W praktyce zostanie wypełniona automatycznie w etapie pobierania wierzchołków (etap o stałej funkcji). Zmienną tę nazywa się **atrybutem wierzchołka** (ang. *vertex attribute*).

Atrybuty wierzchołka to sposób na przekazywanie danych wierzchołków do potoku OpenGL. Aby zadeklarować atrybut wierzchołka, zadeklaruj w shaderze wierzchołków zmienną z kwalifikatorem `in`. Przykład tego typu prezentuje listing 3.1, który jako dane wejściowe deklaruje zmienną `offset`.

Listing 3.1. Deklaracja atrybutu wierzchołka

```
#version 450 core

// 'offset' to wejściowy atrybut wierzchołka.
layout (location = 0) in vec4 offset;

void main(void)
{
    const vec4 vertices[3] = vec4[3](vec4( 0.25, -0.25, 0.5, 1.0),
                                     vec4(t0.25, -0.25, 0.5, 1.0),
                                     vec4( 0.25, 0.25, 0.5, 1.0));

    // Dodaj 'offset' do umieszczonych na sztywno wartości.
    gl_Position = vertices[gl_VertexID] + offset;
}
```

Listing 3.1 dodaje zmienną `offset` jako element wejściowy shadera wierzchołków. Ponieważ jest to wejście do pierwszego shadera w potoku, zostanie on wypełniony automatycznie przez etap pobierania wierzchołków. Możemy wskazać, co ma się znaleźć w zmiennej, wywołując jeden z wielu wariantów funkcji atrybutu wierzchołka — `glVertexAttrib*()`. Prototyp dla `glVertexAttrib4fv()` używanego w tym przykładzie ma postać:

```
void glVertexAttrib4fv(GLuint index,
                     const GLfloat * v);
```

Parametr `index` służy jako referencja do atrybutu, a `v` jest wskaźnikiem nowych danych do umieszczenia w atrybucie. Trudno nie zauważyć, że w przykładzie tuż przed deklaracją atrybutu `offset` pojawił się fragment `layout (location = 0)`. To **kwalifikator układu** (ang. *layout qualifier*), którego użyliśmy do ustawienia **pozycji** atrybutu wierzchołka na wartość 0. Lokalizacja to wartość, którą prześlemy w `index`, aby odnieść się do atrybutu.

Za każdym razem, gdy wywołujemy jedną z funkcji `glVertexAttrib*()` (a jest ich całkiem sporo), aktualizuje ona wartość atrybutu wierzchołka przekazywanego do shadera wierzchołków. Pozwoli nam to na animowanie trójkąta. Listing 3.2 zawiera uaktualnioną wersję funkcji renderującej, która aktualizuje w każdej klatce wartość zmiennej `offset`.

Listing 3.2. Aktualizacja atrybutu wierzchołka

```
// Funkcja renderująca.
virtual void render(double currentTime)
{
    const GLfloat color[] = { (float)sin(currentTime) * 0.5f + 0.5f,
                              (float)cos(currentTime) * 0.5f + 0.5f,
                              0.0f, 1.0f };
    glClearBufferfv(GL_COLOR, 0, color);
}
```



```

// Utworzony wcześniej obiekt programu używany do renderingu.
glUseProgram(rendering_program);
GLfloat attrib[] = { (float)sin(currentTime) * 0.5f,
                    (float)cos(currentTime) * 0.6f,
                    0.0f, 0.0f };

// Aktualizacja wartości atrybutu wejściowego 0.
glVertexAttrib4fv(0, attrib);

// Rysowanie trójkąta.
glDrawArrays(GL_TRIANGLES, 0, 3);
}

```

Wskutek uruchomienia programu z listingu 3.2 trójkąt będzie się płynnie obracał wokół osi w płaszczyźnie owalnej.

Przekazywanie danych z jednego etapu do drugiego

Do tej pory przekazywaliśmy dane wejściowe do shadera wierzchołków za pomocą atrybutu wierzchołka i słowa kluczowego `in`. Dodatkowo wykorzystaliśmy bloki o stałej funkcji, doczytując lub zapisując dane we wbudowanych zmiennych typu `gl_VertexID` i `gl_Position`. Wykorzystaliśmy również słowo kluczowe `out` do wysłania danych na zewnątrz w shaderze fragmentów. Istnieje również możliwość wysyłania danych z shadera jednego etapu do shadera następnego etapu — służą do tego te same słowa kluczowe: `in` i `out`. W podobny sposób, jak powstała zmienna ze słowem kluczowym `out` w shaderze fragmentów, co pozwoliło przesłać informację o kolorze, tak w shaderze wierzchołków można użyć zmiennych ze słowem kluczowym `out`. Wszystko, co jest oznaczone jako zmienna wyjściowa w jednym shaderze, trafia do zmiennej wejściowej o tej samej nazwie w następnym shaderze, o ile tylko użyto słowa kluczowego `in`. Jeśli shader wierzchołków zadeklaruje zmienną o nazwie `vs_color` i doda słowo kluczowe `out`, to shader fragmentów może odczytać wartość tej zmiennej, o ile również nosi ona nazwę `vs_color` i posiada słowo kluczowe `in`.

Jeśli zmodyfikujemy nasz prosty shader wierzchołków zgodnie z listingiem 3.3 i wprowadzimy `vs_color` jako zmienną wyjściową oraz dodatkowo zmienimy shader fragmentów zgodnie z listingiem 3.4, aby przyjmował zmienną wejściową `vs_color`, uzyskamy przekazanie wartości z jednego shadera do drugiego. W ten sposób shader fragmentów, zamiast wpisywać stałą wartość, może przekazać kolor uzyskany od shadera wierzchołków.

Listing 3.3. Shader wierzchołków wysyłający dane

```

#version 450 core

// 'offset' i 'color' to wejściowe atrybuty wierzchołka.
layout (location = 0) in vec4 offset;
layout (location = 1) in vec4 color;

// vs_color to wartość wyjściowa do przekazania do następnego shadera.
out vec4 vs_color;

void main(void)

```

```
{
    const vec4 vertices[3] = vec4[3](vec4( 0.25, -0.25, 0.5, 1.0),
                                     vec4(-0.25, -0.25, 0.5, 1.0),
                                     vec4( 0.25, 0.25, 0.5, 1.0));

    // Dodaj 'offset' do umieszczonych na sztywno wartości.
    gl_Position = vertices[gl_VertexID] + offset;

    // Przekazanie do vs_color stałej wartości.
    vs_color = color;
}
```

Listing 3.4. Shader fragmentów z danymi wejściowymi

```
#version 450 core

// Dane z shadera wierzchołków.
in vec4 vs_color;

// Wynik kierowany do bufora ramki.
out vec4 color;

void main(void)
{
    // Proste przypisanie danych koloru z shadera wierzchołków do bufora ramki.
    color = vs_color;
}
```

Listing 3.3 zawiera deklarację drugiej wartości wejściowej, o nazwie `color`, shadera wierzchołków (na pozycji 1.) i zapisuje ją w zmiennej `vs_output`. Shader fragmentów z listingu 3.4 pobiera tę wartość i zapisuje w buforze ramki. W ten sposób wartość koloru przekazujemy bezpośrednio z wywołań `glVertexAttrib*()` przez shader wierzchołków i shader fragmentów aż do wynikowego bufora ramki. Innymi słowy, uzyskaliśmy możliwość rysowania trójkątów o różnych kolorach!

Bloki interfejsu

Deklarowanie zmiennych interfejsu pojedynczo jest najprostszym sposobem komunikacji między poszczególnymi shaderami. Z drugiej strony niemalże wszystkie bardziej złożone aplikacje będą przekazywały dosyć skomplikowane struktury między poszczególnymi etapami — mogą to być tablice, struktury i inne złożone układy zmiennych. Na szczęście istnieje mechanizm łączenia ze sobą kilku zmiennych, noszący nazwę **bloku interfejsu** (ang. *interface block*). Deklaracja bloku interfejsu przypomina deklarację struktury, ale korzysta ze słów kluczowych `in` lub `out` w zależności od tego, czy ma służyć jako wejście, czy wyjście shadera. Przykładową definicję bloku interfejsu przedstawia listing 3.5.

Listing 3.5. Shader wierzchołków z wyjściowym blokiem interfejsu

```
#version 450 core

// 'offset' i 'color' to wejściowe atrybuty wierzchołka.
layout (location = 0) in vec4 offset;
layout (location = 1) in vec4 color;
```

```
// Deklaracja VS_OUT jako deklaracja wyjściowego bloku interfejsu.
out VS_OUT
{
    vec4 color; // Wysłanie 'color' do następnego etapu.
} vs_out;

void main(void)
{
    const vec4 vertices[3] = vec4[3](vec4( 0.25, -0.25, 0.5, 1.0),
                                     vec4(-0.25, -0.25, 0.5, 1.0),
                                     vec4( 0.25, 0.25, 0.5, 1.0));

    // Dodaj 'offset' do umieszczonych na sztywno wartości.
    gl_Position = vertices[gl_VertexID] + offset;

    // Przekazanie do vs_color stałej wartości.
    vs_out.color = color;
}
```

Zauważ, że blok interfejsu z listingu 3.5 zawiera zarówno nazwę bloku (VS_OUT), jak i nazwę instancji (vs_out). Bloki interfejsu są parowane pomiędzy etapami na podstawie nazwy bloku (w tym wypadku VS_OUT), ale wewnątrz shadera stosuje się nazwę instancji (w tym wypadku vs_out). Modyfikacja shadera fragmentów, aby używał bloku interfejsu, może wyglądać tak jak na listingu 3.6.

Listing 3.6. Shader fragmentów z wejściowym blokiem interfejsu

---

```
#version 450 core

// Deklaracja VS_OUT jako wejściowy blok interfejsu.
in VS_OUT
{
    vec4 color; // Odebranie koloru z poprzedniego etapu.
} fs_in;

// Wynik kierowany do bufora ramki.
out vec4 color;

void main(void)
{
    // Proste przypisanie danych koloru z shadera wierzchołków do bufora ramki.
    color = fs_in.color;
}
```

Dopasowywanie bloków interfejsów po nazwie bloku z utrzymaniem niezależności nazw wewnętrznych ma dwa bardzo istotne cele. Po pierwsze, nazwa wewnętrzna stosowana w każdym z etapów może być inna, co pozwala między innymi uniknąć pewnej niezręczności w stosowaniu nazwy vs_out w shaderze fragmentów. Po drugie, umożliwia interfejsowi przejście z pojedynczego elementu na tablicę, gdy przekracza granice niektórych etapów. Dotyczy to na przykład etapów związanych z shaderami wierzchołków, teselacji i geometrii, o czym wkrótce się przekonasz. Zauważ, że bloki interfejsu dotyczą tylko przenoszenia danych z jednego etapu do drugiego. Nie można ich użyć do grupowania danych wejściowych shadera wierzchołków i wyjścia z shadera fragmentów.

Teselacja

Teselacja to proces przekształcania prymitywów wysokiego rzędu (nazywanych w OpenGL **płatami** lub **powierzchniami parametrycznymi**) na mniejsze i prostsze prymitywy (trójkąty) w celu właściwego zrenderowania. OpenGL posiada wbudowaną i konfigurowalną funkcję obsługującą teselację — potrafi ona rozbić czworoboki, trójkąty i linie na znacznie większą liczbę mniejszych trójkątów, linii i punktów, które można bezpośrednio przekazać do sprzętowego mechanizmu rasteryzacji. Faza teselacji znajduje się w potoku OpenGL za etapem shadera wierzchołków i składa się z trzech części: shadera sterowania teselacją, mechanizmu teselacji o stałej funkcji i shadera wyliczenia teselacji.

Shadery sterowania teselacją

Pierwszą fazą trójelementowego etapu teselacji jest **shader sterowania teselacją** (nazywany czasem po prostu **shaderem sterującym**, ang. *tessellation control shader*). Shader ten przyjmuje dane od shadera wierzchołków i ma dwa główne zadania: określić poziom teselacji dla mechanizmu teselacji i wygenerować dane wysyłane do shadera wyliczenia teselacji uruchamianego po głównej fazie dzielenia wierzchołków.

Teselacja w OpenGL działa poprzez rozbić powierzchni wysokiego poziomu nazywanych **płatami** (ang. *patch*) na punkty, linie i trójkąty. Każdy płat składa się z pewnej liczby **punktów sterujących** (ang. *control points*). Ich liczbę konfiguruje się, wywołując funkcję `glPatchParameteri()` z parametrem `pname` ustawionym na `GL_PATCH_VERTICES` i parametrem `value` ustawionym na liczbę punktów mających tworzyć płat. Prototyp funkcji `glPatchParameteri()` ma postać:

```
void glPatchParameteri(GLenum pname,
                      GLint value);
```

Domyślnie liczba punktów sterujących na płat wynosi 3. Jeśli właśnie taka liczba punktów jest niezbędna (jak to ma miejsce w przykładowej aplikacji), nie trzeba tej funkcji w ogóle wywoływać. Maksymalna liczba punktów sterujących dla pojedynczego płata zależy od implementacji sterowników, ale OpenGL gwarantuje, że nie będzie mniejsza niż 32.

Gdy teselacja zostaje uaktywniona, shader wierzchołków uruchamia się jeden raz na każdy punkt sterujący, a shader sterujący uaktywnia się dla każdej grupy punktów sterujących (każda grupa odpowiada liczbie wierzchołków płata). Innymi słowy, wierzchołki stają się punktami sterującymi, a wynik działania shadera wierzchołków trafia grupami do shadera sterującego jako jego dane wejściowe. Liczbę punktów sterujących na płat można zmienić wewnątrz shadera, więc liczba punktów wejściowych nie musi odpowiadać liczbie punktów wyjściowych. Liczbę punktów sterujących tworzonych przez shader sterujący ustawia się za pomocą odpowiedniego kwalifikatora wyjściowego w kodzie źródłowym shadera. Kwalifikator ma postać:

```
layout (vertices = N) out;
```

W kodzie `N` oznacza liczbę punktów sterujących na płat. Shader sterujący odpowiada za wyliczenie wartości wynikowych punktów sterujących i za ustawienie współczynników teselacji płata wynikowego, który trafi do mechanizmu teselacji o stałej funkcji. Współczynniki teselacji umieszcza się we wbudowanych zmiennych wyjściowych `gl_TessLevelInner` i `gl_TessLevelOuter`. Wszystkie inne dane dla dalszych etapów potoków przekazuje się do zmiennych wyjściowych zdefiniowanych przez użytkownika (dotyczy to zarówno słowa kluczowego `out`, jak i specjalnej, wbudowanej tablicy `gl_out`).

Listing 3.7 przedstawia prosty shader sterowania teselacją. Ustawia liczbę wyjściowych punktów sterujących na 3 (czyli taką samą jak liczba wejściowych punktów sterujących) za pomocą konstrukcji `layout (vertices = 3) out;`. Kopiuje dane wejściowe na wyjście (używa wbudowanych zmiennych `gl_in` i `gl_out`) oraz ustawia oba poziomy teselacji (wewnętrzny i zewnętrzny) na poziom 5. Wyższe wartości spowodują powstanie gęstszej struktury, a niższe — mniej gęstej. Ustawienie wartości 0 jako poziomu teselacji w zasadzie spowoduje pominięcie całego płata.

Listing 3.7. Pierwszy shader sterowania teselacją

```
#version 450 core

layout (vertices = 3) out;

void main(void)
{
    // Tylko, jeśli to wywołanie o identyfikatorze 0...
    if (gl_InvocationID == 0)
    {
        gl_TessLevelInner[0] = 5.0;
        gl_TessLevelOuter[0] = 5.0;
        gl_TessLevelOuter[1] = 5.0;
        gl_TessLevelOuter[2] = 5.0;
    }
    // Zawsze kopiuj wejście na wyjście.
    gl_out[gl_InvocationID].gl_Position = gl_in[gl_InvocationID].gl_Position;
}
```

Wbudowana zmienna wejściowa `gl_InvocationID` służy jako indeks dla tablic `gl_in` i `gl_out`. Zmienna zawiera bazujący na zerze indeks punktu sterującego płatem, nad którym w danym momencie pracuje shader sterowania teselacją.

Mechanizm teselacji

Mechanizm teselacji to część potoku OpenGL o stałej funkcji. Odpowiada za przetworzenie powierzchni wyższego rzędu, reprezentowanych przez płaty, na mniejsze elementy podstawowe, takie jak punkty, linie i trójkąty. Zanim mechanizm otrzyma konkretny płatek, shader sterujący uzyskuje punkty sterujące i ustawia współczynniki teselacji odpowiadające za proces konwersji. Utworzone przez mechanizm teselacji wynikowe wierzchołki trafiają do shadera wyliczenia teselacji. Mechanizm teselacji odpowiada za wyliczenie parametrów, które trafią do shadera wyliczenia — shader w razie potrzeby może przekształcić wynikowe prymitywy, zanim będą gotowe do rasteryzacji.

Shadery wyliczenia teselacji

Po wykonaniu teselacji jako stałej funkcji otrzymujemy zbiór wierzchołków utworzonych na podstawie źródłowego płata. Nowe wierzchołki trafiają do **shadera wyliczenia teselacji** (ang. *tessellation evaluation shader*). Shader ten, nazywany często w skrócie shaderem wyliczenia, zostaje uruchomiony dla każdego wierzchołka utworzonego przez mechanizm teselacji. Z tego powodu należy uważać ze złożonymi shaderami wyliczenia, ponieważ mogą być wykonane ogromną liczbą razy. W szczególności należy ograniczyć korzystanie ze złożonych shaderów wyliczenia przy wysokich poziomach teselacji.

Listing 3.8 przedstawia shader wyliczenia, który przyjmuje wierzchołki wejściowe utworzone przez mechanizm teselacji sterowany shaderem sterującym z listingu 3.7. Na początku kwalifikator określa tryb teselacji. W tym wypadku wybraliśmy tryb generowania trójkątów. Pozostałe kwalifikatory, czyli `equal_spacing` i `cw`, wskazują, że wierzchołki mają być równo rozłożone na obszarze płata poddawanego teselacji, a kierunek podawania wierzchołków ma być zgodny z ruchem wskazówek zegara. Wszystkimi dostępnymi opcjami zajmiemy się w rozdziale 8., opisującym szczegółowo proces teselacji.

Listing 3.8. Pierwszy shader wyliczenia teselacji

```
#version 450 core

layout (triangles, equal_spacing, cw) in;

void main(void)
{
    gl_Position = (gl_TessCoord.x * gl_in[0].gl_Position +
                  gl_TessCoord.y * gl_in[1].gl_Position +
                  gl_TessCoord.z * gl_in[2].gl_Position);
}
```

Pozostała część shadera przypisuje zmiennej `gl_Position` wartość, podobnie jak robi to shader wierzchołków. Wyliczenie odbywa się przy użyciu dwóch dodatkowych zmiennych wbudowanych. Pierwszą zmienną jest `gl_TessCoord`, czyli **współrzędna barycentryczna** (ang. *barycentric coordinate*) wierzchołka wygenerowanego przez mechanizm teselacji. Drugą jest składowa `gl_Position` struktury tablicy `gl_in[]`. Odpowiada ona strukturze `gl_out` wykorzystywanej w shaderze sterującym z listingu 3.7. W zasadzie przedstawiony shader realizuje proste przekazanie efektów teselacji. Innymi słowy, obiekt wynikowy ma dokładnie taki sam kształt jak płat wejściowy.

Aby zobaczyć wynik działania mechanizmu teselacji, trzeba poinformować OpenGL, żeby rysował jedynie zarysy wynikowych trójkątów. W tym celu użyjemy funkcji `glPolygonMode()` o następującym prototypie:

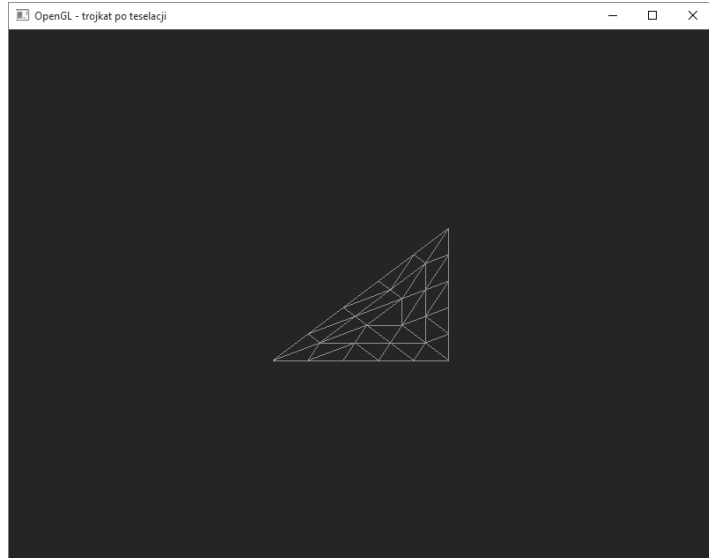
```
void glPolygonMode(GLenum face,
                  GLenum mode);
```

Parametr `face` określa typ wieloboków, które chcemy zmienić. Ponieważ zamierzamy zmienić wszystko, przekazujemy stałą `GL_FRONT_AND_BACK`. Inne typy opiszemy już wkrótce. Parametr `mode` pokazuje sposób renderowania wieloboków. Jako że chcemy rysować w trybie siatki (czyli tylko linie), stosujemy stałą `GL_LINE`. Wynik renderowania jednego trójkąta przy włączonej teselacji i shaderach z listingów 3.7 i 3.8 pokazuje rysunek 3.1.

Shadery geometrii

Shader geometrii (ang. *geometry shader*) to ostatni shader znajdujący się po tak zwanej stronie przedniej — umieszczony jest za etapami wierzchołków i teselacji, ale przed rasteryzacją. Shader geometrii zostaje uruchomiony raz dla prymitywu i ma dostęp do wszystkich danych wejściowych wszystkich wierzchołków tworzących konkretny prymityw. Shader ten jest w pewnym sensie wyjątkowy, jako że potrafi zwiększyć lub zmniejszyć w sposób programowy ilość danych przechodzących przez potok. Co prawda shadery teselacji również wpływają na ilość pracy realizowanej przez potok,

Rysunek 3.1.
Pierwszy trójkąt z teselacją

ale robią to tylko pośrednio w wyniku zmiany poziomu teselacji. Shadery geometrii zawierają dwie funkcje — `EmitVertex()` i `EndPrimitive()` — które jawnie tworzą wierzchołki przekazywane później do etapu rasteryzacji.

Jeszcze jedną ciekawą cechą shaderów geometrii jest to, że potrafią zmienić tryb prymitywu w środku potoku. Na przykład jako wejście mogą przyjmować trójkąty, ale jako wynik emitować linie lub punkty, a nawet tworzyć trójkąty z niezależnych punktów. Przykładowy shader geometrii przedstawiono na listingu 3.9.

Listing 3.9. Pierwszy shader geometrii

```
#version 450 core

layout (triangles) in;
layout (points, max_vertices = 3) out;

void main(void)
{
    int i;

    for (i = 0; i < gl_in.length(); i++)
    {
        gl_Position = gl_in[i].gl_Position;
        EmitVertex();
    }
}
```

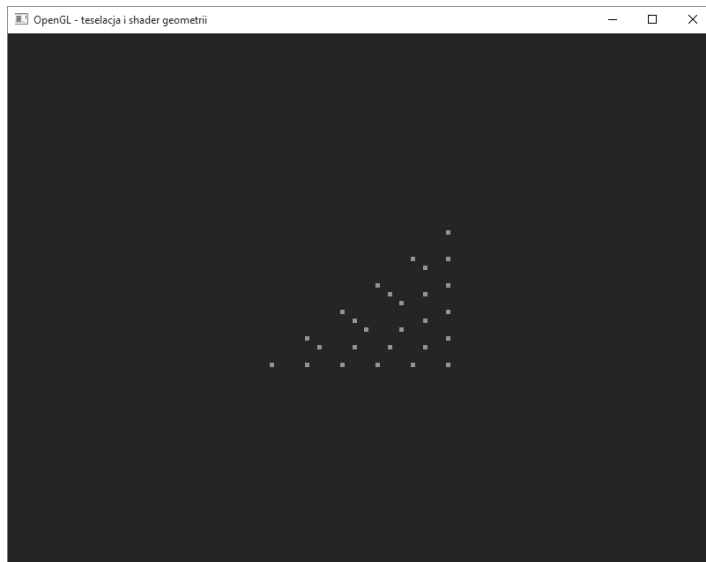
Shader przedstawiony na listingu 3.9 jest bardzo prostym shaderem przekazującym dane dalej, ale przy okazji konwertującym trójkąt na punkty, co umożliwia zobaczenie ich wierzchołków. Pierwszy kwalifikator wskazuje, że shader geometrii oczekuje trójkątów jako danych wejściowych. Drugi kwalifikator informuje, że shader będzie tworzył punkty i będzie ich maksymalnie 3. W funkcji `main()` przekazuje dalej poszczególne składowe tablicy `gl_in`, wykorzystując w tym celu jej funkcję `length()`.

Tak naprawdę wiemy, że tablica będzie miała długość 3, ponieważ przetwarzamy trójkąty, a każdy trójkąt ma 3 wierzchołki. Wynik działania shadera geometrii przypomina wynik działania shadera wierzchołków. Przede wszystkim zapisujemy dane położenia w zmiennej `gl_Position`. Następnie wywołujemy `EmitVertex()`, aby utworzyć nowy wierzchołek w danych wyjściowych. Shader geometrii automatycznie wywołują funkcję `EndPrimitive()` na końcu shadera, więc w tym konkretnym przykładzie użycie funkcji jest całkowicie zbędne. Shader spowoduje, że przekazany trójkąt zostanie zrenderowany jako 3 osobne punkty.

Po wstawieniu shadera geometrii do przykładu z teselacją pojedynczego trójkąta uzyskamy efekt przedstawiony na rysunku 3.2. Aby efekt był lepiej widoczny, ustawiliśmy rozmiar punktów na 5.0, wywołując funkcję `glPointSize()`.

Rysunek 3.2.

Trójkąt po teselacji i dodaniu shadera geometrii

Składanie prymitywów, przycinanie i rasteryzacja

Po zrealizowaniu wszystkich zadań przedniej części potoku (czyli shadera wierzchołków, teselacji i shadera geometrii) stała część potoku realizuje serię zadań przetwarzających dane reprezentowane przez wierzchołki na serię pikseli, które zostaną pokolorowane i zapisane na ekranie jako element sceny. Pierwszy krok tego procesu polega na składaniu prymitywów, czyli grupowaniu wierzchołków w linie i trójkąty. Składanie odbywa się również dla punktów, choć w tej sytuacji proces jest niezwykle prosty.

Po utworzeniu prymitywów z poszczególnych wierzchołków prymitywy zostają **przycięte** do widocznego obszaru, czyli do okna lub ekranu. Obszar ten może być też mniejszy, więc nazywa się go czasem **obszarem renderingu** (ang. *viewport*). Gdy zostaną określone potencjalnie widoczne obszary prymitywów, następuje przesłanie danych do następnego podsystemu o stałej funkcji, przeprowadzającego rasteryzację. Blok ten określa, które piksele obejmuje swym zasięgiem prymityw (punkt, linię lub trójkąt), i wysyła listę pikseli do następnego etapu, czyli shadera fragmentów.

Przycinanie

Gdy wierzchołki opuszczają przednią część potoku, znajdują się w tak zwanej **przestrzeni przycięcia** (ang. *clip space*). To jeden z wielu systemów współrzędnych wykorzystywanych do reprezentacji położenia. Być może zwróciłeś uwagę na to, że zmienna `gl_Position`, w której w shaderach umieszczaliśmy wartości, jest typu `vec4`, więc położenia wierzchołków wykorzystują pełny, czterokomponentowy wektor. To tak zwane **współrzędne jednorodne** (ang. *homogeneous coordinates*). Do geometrii rzutowej wykorzystywany jest system współrzędnych jednorodnych, ponieważ kryjąca się za nim matematyka jest prostsza niż w wypadku standardowej przestrzeni kartezjańskiej. Współrzędne jednorodne wykorzystują o jeden komponent więcej niż współrzędne kartezjańskie, więc wektor w przestrzeni trójwymiarowej reprezentuje zmienna o czterech komponentach.

Choć wynik działania przedniej części potoku dotyczy czterokomponentowych współrzędnych jednorodnych, przycięcie następuje w przestrzeni kartezjańskiej. W trakcie konwersji OpenGL przeprowadza tak zwane **dzielenie rzutowe** (ang. *perspective division*), czyli dzielenie wszystkich czterech komponentów położenia przez ostatni komponent, nazywany *w*. Po tej operacji następuje odwzorowanie przestrzeni jednorodnej na przestrzeń kartezjańską, a *w* otrzymuje wartość 1.0. Ponieważ do tej pory ustawialiśmy komponent w zmiennej `gl_Position` właśnie na 1.0, dzielenie nie będzie miało żadnego efektu. Gdy wkrótce dokładniej zapoznamy się z geometrią rzutową, omówimy efekt ustawienia *w* na wartość inną niż 1.0.

Po dzieleniu rzutowym wynikowa pozycja znajduje się w **znormalizowanej przestrzeni urządzenia** (ang. *normalized device space*). W OpenGL widoczny obszar znormalizowanej przestrzeni urządzenia to obszar od -1.0 do 1.0 w wymiarach *x* i *y* oraz od 0.0 do 1.0 w wymiarze *z*. Tylko geometria znajdująca się w tym obszarze może być dla użytkownika widoczna. Wszystko, co znajduje się poza nią, można pominąć. Sześć boków tego sześcianu tworzy płaszczyzny w przestrzeni trójwymiarowej. Ponieważ płaszczyzna dzieli przestrzeń współrzędnych na dwie części, obszar po każdej ze stron nazywa się **półprzestrzenią** (ang. *half-space*).

Przed przekazaniem prymitywów do następnego etapu OpenGL przeprowadza przycięcie na podstawie tego, po której stronie płaszczyzny znajduje się każdy z wierzchołków prymitywu. Płaszczyzna ma część „wewnętrzna” i „zewnętrzna”. Jeśli wszystkie wierzchołki prymitywu znajdują się w części zewnętrznej, cały prymityw jest pomijany. Jeśli wszystkie wierzchołki prymitywu znajdują się w części wewnętrznej, jest on przekazywany dalej bez żadnych zmian. Prymitywy widoczne częściowo (przecinające jedną z płaszczyzn) muszą zostać obsłużone w sposób szczególny. Więcej informacji na ten temat znajduje się w rozdziale 7.

Transformacja obszaru renderingu

Po przycięciu wszystkie wierzchołki geometrii mają współrzędne znajdujące się w zakresie od -1.0 do 1.0 (koordynaty *x* i *y*). Po dołączeniu współrzędnej *z* w zakresie od 0.0 do 1.0 mówimy o znormalizowanych przestrzeniach urządzenia. Z drugiej strony okno, w którym ma nastąpić rysowanie, ma najczęściej¹ wymiary od (0, 0) w lewym dolnym narożniku do (*w* - 1, *h* - 1) w prawym górnym narożniku, gdzie *w* i *h* to, odpowiednio, szerokość i wysokość okna w pikselach. Aby umieścić geometrię w oknie, OpenGL stosuje **przekształcenie obszaru renderingu** (ang. *viewport transform*), które

¹ Możliwa jest zmiana konwencji dotyczących współrzędnych tak, aby (0, 0) znajdowało się w lewym górnym narożniku ekranu, czyli było stosowane rozwiązanie przyjęte w wielu innych systemach graficznych.

skaluje i przenosi wierzchołki ze współrzędnych znormalizowanych na **współrzędne okna** (ang. *window coordinates*). Skalę i przesunięcie określa się za pomocą granic obszaru renderingu definiowanych przy użyciu funkcji `glViewport()` i `glDepthRange()`. Prototypy obu funkcji są następujące:

```
void glViewport(GLint x, GLint y, GLsizei width, GLsizei height);
void glDepthRange(GLdouble nearVal, GLdouble farVal);
```

Transformacja przyjmuje taką oto postać:

$$\begin{pmatrix} x_w \\ y_w \\ z_w \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} \frac{p_x}{2}x_d + o_x \\ \frac{p_y}{2}y_d + o_y \\ \frac{f-n}{2}z_d + \frac{n+f}{2} \end{pmatrix}$$

We wzorze x_w , y_w i z_w są wynikowymi współrzędnymi wierzchołki w przestrzeni okna, a x_d , y_d i z_d są współrzędnymi wejściowymi wierzchołki w przestrzeni znormalizowanej. Wartości p_x i p_y to szerokość i wysokość okna w pikselach, a n i f to bliska i daleka płaszczyzna we współrzędnych z . Wartości o_x , o_y i o_z oznaczają początek układu współrzędnych.

Usuwanie zbędnych trójkątów

Zanim trójkąty zaczną być przetwarzane, mogą zostać opcjonalnie przekazane do jeszcze jednego etapu, o nazwie **culling**. Określa on, czy płaszczyzna trójkąta jest zwrócona do oglądającego przodem, czy tyłem. Na tej podstawie można określić, czy w ogóle warto takim trójkątem się dalej zajmować. Jeśli trójkąt jest zwrócony przodem do oglądającego, mówimy o **odwróceniu frontem**; w przeciwnym razie mówimy o **odwróceniu tyłem**. Bardzo często pomija się trójkąty odwrócone tyłem, bo jeśli obiekt jest zamknięty, każdy odwrócony tyłem trójkąt będzie zakryty przez trójkąt odwrócony przodem.

Aby ustalić odwrócenie trójkąta, OpenGL określi **znak** obszaru w przestrzeni okna. Jednym ze sposobów określenia obszaru trójkąta jest wyliczenie iloczynu wektorowego dwóch jego krawędzi. Oto wzór:

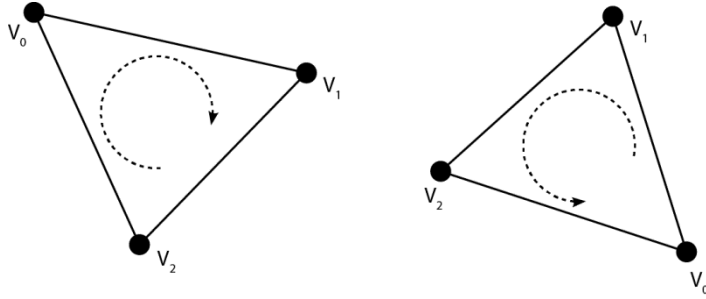
$$a = \frac{1}{2} \sum_{i=0}^{n-1} x_w^i y_w^{i \oplus 1} - x_w^{i \oplus 1} y_w^i$$

We wzorze x_w^i i y_w^i to współrzędne i -tego wierzchołki trójkąta w przestrzeni okna, a $i \oplus 1$ to $(i + 1)$ modulo 3. Jeśli obszar jest dodatni, trójkąt uważa się za odwrócony frontem. Wartość ujemna oznacza odwrócenie tyłem. Sens tych wyliczeń można zamienić, wywołując funkcję `glFrontFace()` i ustawiając parametr `dir` na wartość `GL_CW` lub `GL_CCW` (gdzie `CW` oznacza zgodnie z ruchem wskazówek zegara, a `CCW` przeciwnie do ruchu wskazówek zegara). Jest to tak zwany **kierunek rysowania** (ang. *winding order*) trójkąta. Ruch wskazówek zegara lub jego odwrotność określa kolejność pojawiania się wierzchołków w przestrzeni okna. Domyślną wartością jest `GL_CCW`, co oznacza, że trójkąty, których wierzchołki są ułożone przeciwnie do ruchu wskazówek zegara, uważa się za ułożone przodem, a te ułożone w odwrotnym kierunku — za skierowane tyłem. Ustawienie wartości `GL_CW` spowoduje po prostu zanegowanie wartości a , efekt będzie więc dokładnie odwrotny. Rysunek 3.3 ilustruje działanie opisanego algorytmu w praktyce.

Gdy już uda się określić kierunek zwrotu trójkąta, OpenGL może pominąć trójkąty zwrócone przodem, tyłem lub nawet oba rodzaje. Domyślnie OpenGL renderuje wszystkie trójkąty niezależnie od sposobu ich zwrotu. Aby włączyć usuwanie zbędnych trójkątów, wywołaj funkcję `glEnable()` z war-

Rysunek 3.3.

Ułożenie zgodnie ze wskazówkami zegara (po lewej) i przeciwnie do ruchu wskazówek zegara (po prawej)

tością stałą `GL_CULL_FACE`. Domyślnie OpenGL usunie trójkąty skierowane tyłem. Aby zmienić rodzaj usuwanych trójkątów, wywołaj funkcję `glCullFace()` i przekaz jej wartość `GL_FRONT`, `GL_BACK` lub `GL_FRONT_AND_BACK`.

Ponieważ punkty i linie nie mają żadnego obszaru geometrycznego², obliczenia dotyczące strony nie mają dla nich żadnego zastosowania i nie można ich usunąć na tym etapie.

Rasteryzacja

W procesie rasteryzacji określa się, które fragmenty mogą zostać przysłonięte przez prymityw taki jak linia lub trójkąt. Istnieją dziesiątki algorytmów do obsługi tego zadania, ale większość systemów OpenGL bazuje w wypadku trójkątów na metodzie z półprzestrzeniami, bo umożliwia to zrównoleglenie działań. W dużym skrócie — OpenGL określa dla trójkąta otaczający go prostokąt we współrzędnych okna, a następnie testuje każdy fragment, aby stwierdzić, czy znajduje się wewnątrz, czy na zewnątrz trójkąta. W tym celu każdą z trzech krawędzi trójkąta traktuje jako półprzestrzenie dzielące obszar okna na dwie części.

Fragmenty znajdujące się wewnątrz wszystkich trzech krawędzi traktuje się jako miejsce wewnątrz trójkąta, a fragmenty, które choć dla jednej z trzech półpłaszczyzn znajdują się na zewnątrz — jako obszary poza trójkątem. Ponieważ algorytm określający, po której stronie znajduje się punkt, jest relatywnie prosty i nie zależy od niczego poza położeniem linii i sprawdzanym punktem, wiele takich testów można przeprowadzać w tym samym czasie, co daje szansę na ogromne zrównoleglenie tej operacji.

Shadery fragmentów

Shader fragmentów³ (ang. *fragment shader*) jest ostatnim programowalnym etapem w potoku graficznym OpenGL. Etap ten ma za zadanie określić kolor każdego fragmentu przed wysłaniem go do bufora ramki w celu umieszczenia w oknie systemowym. Po obsłużeniu prymitywu przez proces

² Oczywiście po narysowaniu na ekranie punkty i linie zajmują przestrzeń — inaczej nie byłyby widoczne. Ich pole jest jednak tworzone sztucznie i nie może zostać obliczone na podstawie położenia wierzchołków.

³ Termin **fragment** oznacza element, który ostatecznie najprawdopodobniej zdecyduje o kolorze piksela. Końcowy piksel może nie mieć koloru wyliczonego przez konkretne wywołanie shadera fragmentów ze względu na stosowanie jeszcze wielu innych efektów, takich jak test szablonu, mieszanie kolorów czy wielokrotne próbkowanie. Wszystkie te operacje zostaną omówione w dalszej części książki.

rasteryzacji powstaje lista fragmentów, która musi zostać pokolorowana. Lista ta trafia do shadera fragmentów. To właśnie tu odbywa się największa praca w całym potoku graficznym, bo każdy trójkąt mógł przekształcić się w setki, tysiące, a nawet miliony fragmentów.

Listing 2.4 z rozdziału 2. zawiera przykład pierwszego wykonanego w tej książce shadera fragmentów. Ten bardzo prosty shader deklaruje pojedynczą wartość wejściową, a następnie przypisuje jej konkretną wartość. W aplikacji działającej produkcyjnie shader fragmentów będzie znacznie bardziej złożony i będzie realizował zadania dotyczące wyliczenia oświetlenia, nałożenia materiałów, a nawet wyliczenia głębi fragmentu. Shader fragmentu ma dostęp do kilku wbudowanych zmiennych, na przykład `gl_FragCoord`, która zawiera informację o położeniu fragmentu w oknie. Dzięki tym informacjom można utworzyć unikatowy kolor dla każdego fragmentu.

Listing 3.10 przedstawia shader fragmentów wyliczający kolor na podstawie zmiennej `gl_FragCoord`. Rysunek 3.4 pokazuje wynik działania oryginalnego programu z pojedynczym trójkątem po zmianie shadera na nowy.

Listing 3.10. Tworzenie koloru fragmentu na podstawie położenia

```
#version 450 core

out vec4 color;

void main(void)
{
    color = vec4(sin(gl_FragCoord.x * 0.25) * 0.5 + 0.5,
                cos(gl_FragCoord.y * 0.25) * 0.5 + 0.5,
                sin(gl_FragCoord.x * 0.15) * cos(gl_FragCoord.y * 0.15),
                1.0);
}
```

Kolor każdego piksela na rysunku 3.4 zależy od jego położenia, powstał więc wzorec układający się zgodnie ze współrzędnymi na ekranie. Shader z listingu 3.10 spowodował powstanie wzorca przypominającego szachownicę.

Zmienna `gl_FragCoord` jest jedną z wbudowanych zmiennych dostępnych na poziomie shadera. Podobnie jak w wypadku innych shaderów możemy również zastosować własne dane wejściowe. To, co otrzyma shader fragmentów, zależy od danych wyjściowych ostatniego etapu przed rasteryzacją. Jeśli program korzysta tylko z shadera wierzchołków i shadera fragmentów, możemy przekazać dane do shadera fragmentów bezpośrednio z poziomu shadera wierzchołków.

Dane wejściowe shadera fragmentów nie przypominają danych wejściowych innych etapów, ponieważ OpenGL **interpoluje** wartości względem renderowanego prymitywu. Aby to zademonstrować, zastosujemy shader wierzchołków z listingu 3.3 i zmodyfikujemy go tak, aby każdemu wierzchołkowi przypisywał inny kolor (patrz listing 3.11).

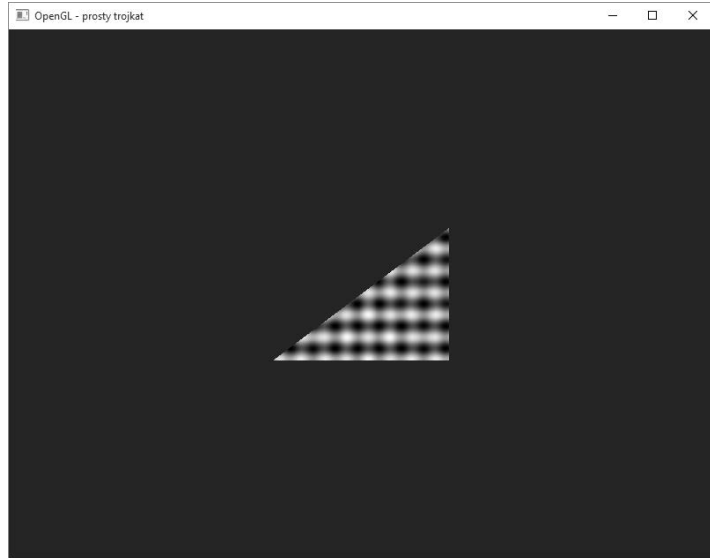
Listing 3.11. Shader wierzchołków z danymi wyjściowymi

```
#version 450 core

// vs_color to dane wyjściowe wysyłane do następnego shadera.
out vec4 vs_color;

void main(void)
```

Rysunek 3.4.
Wynik działania
listingu 3.10


```
{
    const vec4 vertices[3] = vec4[3](vec4( 0.25, -0.25, 0.5, 1.0),
                                     vec4(-0.25, -0.25, 0.5, 1.0),
                                     vec4( 0.25, 0.25, 0.5, 1.0));
    const vec4 colors[] = vec4[3](vec4( 1.0, 0.0, 0.0, 1.0),
                                   vec4( 0.0, 1.0, 0.0, 1.0),
                                   vec4( 0.0, 0.0, 1.0, 1.0));

    // Dodaj 'offset' do umieszczonej na sztywno pozycji.
    gl_Position = vertices[gl_VertexID] + offset;

    // Prześlij w vs_color inny kolor dla każdego wierzchołka.
    vs_color = color[gl_VertexID];
}
```

Jak można zauważyć, w kodzie z listingu 3.11 pojawiła się druga tablica ze stałymi, zawierająca kolory. Dodatkowo kod wykorzystuje wartość `gl_VertexID` do przypisania zmiennej `vs_color` innego koloru. Listing 3.12 zawiera zmodyfikowaną wersję shadera fragmentów, który po prostu wykorzystuje dane wejściowe.

Listing 3.12. Określanie koloru fragmentu na podstawie położenia i danych wejściowych

```
#version 450 core

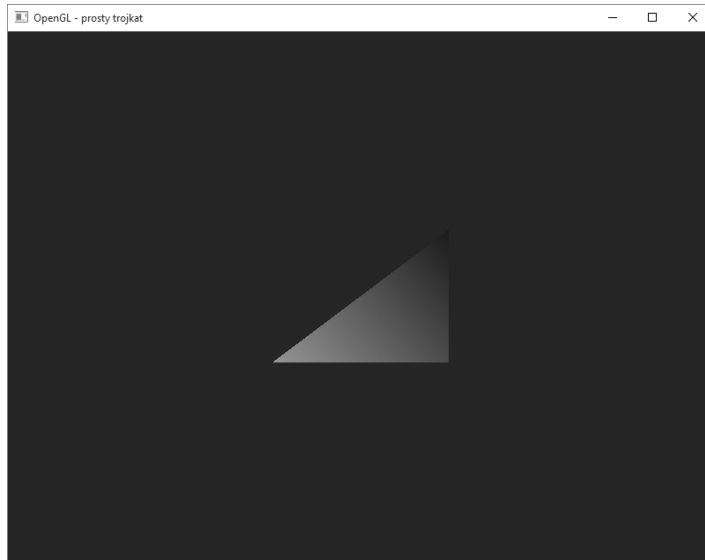
// vs_color to kolor tworzony przez shader wierzchołków.
in vec4 vs_color;

out vec4 color;

void main(void)
{
    color = vs_color;
}
```

Zastosowanie nowej pary shaderów owocuje wynikiem przedstawionym na rysunku 3.5. Kolor zmienia się płynnie między poszczególnymi wierzchołkami trójkąta.

Rysunek 3.5.
Wynik działania
listingu 3.12

Operacje dotyczące bufora ramki

Bufor ramki to ostatni etap potoku graficznego OpenGL. Może reprezentować widoczny obszar ekranu lub kilka innych obszarów pamięci wykorzystywanych do przechowywania wartości bazujących na pikselach, ale nie dotyczących koloru. Na większości platform oznacza to okno, które widać na komputerze (a czasem nawet cały ekran w trybie pełnoekranowym). Oknem zarządza system operacyjny (a w zasadzie menedżer okien). Bufor ramki oferowany przez menedżer okien to tak zwany domyślny bufor ramki, ale można także użyć własnego bufora ramki renderującego poza widocznym obszarem. Bufor ramki przechowuje takie informacje jak miejsce zapisu danych generowanych przez shader fragmentów czy sposób ich zapisu. Za stan odpowiada tak zwany **obiekt bufora ramki** (ang. *framebuffer object*). Jako część bufora ramki, choć nie jest przechowywana w obiekcie bufora ramki, uważa się również stan operacji na pikselach.

Operacje na pikselach

Po tym, gdy shader fragmentów wygenerował dane wyjściowe z fragmentem, może się stać kilka rzeczy, zanim trafi on ostatecznie do okna, o ile w ogóle do jakiegoś okna trafi. Aplikacja może włączać lub wyłączać różne funkcjonalności. Przede wszystkim możliwe jest użycie **testu nożycowego** (ang. *scissor test*), który sprawdza fragment pod kątem istnienia w zdefiniowanym prostokącie. Jeśli znajduje się wewnątrz, będzie dalej przetwarzany; jeśli znajduje się poza, zostanie odrzucony.

Następnie pojawia się **test szablonu** (ang. *stencil test*). Porównuje on wartość referencyjną zapewnianą przez aplikację z zawartością bufora szablonu, który przechowuje dla każdego piksela poje-

dynczą⁴ wartość. Zawartość bufora szablonu nie ma żadnego konkretnego znaczenia semantycznego i może służyć dowolnym celom.

Po teście szablonu pojawia się **test głębi** (ang. *depth test*). To test, w którym porównuje się wartość współrzędnej z fragmentu z zawartością **bufora głębi** (ang. *depth buffer*). Bufor głębi to obszar w pamięci, podobnie jak bufor szablonu, który ma wystarczająco miejsca, aby dla każdego piksela przechować jedną wartość. W tym wypadku jest to głębia (odległość od oglądającego) dotycząca każdego piksela.

Standardowo wartości w buforze głębi mieszczą się w zakresie od 0 do 1, gdzie 0 oznacza najbliższy możliwy punkt w buforze, a 1 — najdalszy. Aby określić, czy fragment znajduje się bliżej niż inne fragmenty zrenderowane w tym samym miejscu, OpenGL porównuje komponent z fragmentu z wartością już umieszczoną w buforze. Jeśli wartość jest mniejsza, fragment jest widoczny. Sens tego testu można zmienić. Można poprosić OpenGL o przeprowadzanie fragmentów o współrzędnej z większej od wartości z bufora głębi, równej jej lub też różnej od tejej wartości. To, co się dzieje w teście głębi, wpływa również na to, co OpenGL realizuje w buforze szablonu.

Następnie kolor fragmentu trafia albo do mieszania, albo do etapu operacji logicznej. Wszystko zależy od tego, czy bufor ramki ma przechowywać wartości zmiennoprzecinkowe, znormalizowane czy całkowite. Jeśli zawartość bufora ramki jest zmiennoprzecinkową lub znormalizowaną wartością całkowitą, dochodzi do mieszania. Mieszanie to w OpenGL etap o bardzo dużych możliwościach konfiguracyjnych, poświęcimy mu więc osobny dział.

W dużym skrócie możemy powiedzieć, że OpenGL udostępnia wiele różnych funkcji pobierających komponenty wyjściowe z shadera fragmentów i aktualną zawartość bufora ramki, aby wyliczyć nową wartość ponownie zapisywaną w buforze ramki. Jeżeli bufor ramki zawiera nieznormalizowane wartości całkowite, wówczas można stosować operacje logiczne takie jak AND, OR lub XOR. Wynik takiej operacji ponownie trafia do bufora ramki.

Shadery obliczeniowe

W pierwszej części rozdziału omówiliśmy etapy **potoku graficznego** OpenGL. OpenGL zawiera jednak również etap **shadera obliczeniowego** (ang. *compute shader*), który w zasadzie warto traktować jako potok niezależny od wszystkich innych etapów związanych bezpośrednio z grafiką.

Shadery obliczeniowe to sposób na uzyskanie dostępu do mocy obliczeniowej drzemiącej w nowoczesnych procesorach graficznych. W odróżnieniu od ukierunkowanych graficznie shaderów wierzchołków, teselacji, geometrii i fragmentów shadery obliczeniowe należy traktować jako osobny, jednoetapowy potok. Każdy shader obliczeniowy działa jako jedna jednostka zadaniowa nazywana **elementem roboczym** (ang. *work item*); elementy te zbiera się razem w grupy nazywane **lokalnymi grupami roboczymi** (ang. *local workgroups*). Zbiory grup roboczych mogą być przesłane do OpenGL w celu ich realizacji w potoku obliczeniowym. Shader obliczeniowy nie posiada żadnych ustalonych komponentów wejściowych i wyjściowych poza kilkoma wbudowanymi zmiennymi informującymi

⁴ Bufor ramki może przechowywać wiele wartości dotyczących koloru, szablonu lub głębi, jeśli zastosuje się technikę nazywaną **wielokrotnym próbkowaniem** (ang. *multi-sampling*). Tematem tym zajmiemy się w dalszej części książki.

o tym, nad którym elementem pracuje obecnie shader. Wszystkie przetwarzane przez shader dane są jawnie zapisywane w pamięci przez kod shadera — nie są w żaden sposób modyfikowane i przekazywane przez potok. Najprostszy shader obliczeniowy został przedstawiony na listingu 3.13.

Listing 3.13. Shader obliczeniowy, który nic nie robi

```
#version 450 core

layout (local_size_x = 32, local_size_y = 32) in;

void main(void)
{
    // Nic nie rób.
}
```

Pod wszystkimi innymi względami shader obliczeniowy przypomina każdy inny shader OpenGL. Aby go skompilować, należy utworzyć obiekt shadera typu `GL_COMPUTE_SHADER`, przypisać kod źródłowy za pomocą funkcji `glShaderSource()`, skompilować go przy użyciu funkcji `glCompileShader()` i dołączyć do programu, stosując funkcje `glAttachShader()` oraz `glLinkProgram()`. W ten sposób powstanie obiekt programu ze skompilowanym shaderem, który można uruchomić w dowolnym momencie.

Shader z listingu 3.13 informuje OpenGL, że wielkość lokalnej grupy to 32 na 32 elementy, ale nie realizuje później żadnych innych działań. Aby utworzyć shader wykonujący prawdziwą pracę, trzeba lepiej poznać sposób działania OpenGL, więc do tematu wrócimy w dalszej części książki.

Korzystanie z rozszerzeń OpenGL

Wszystkie przykłady przedstawione do tej pory bazowały na podstawowej funkcjonalności OpenGL. Jedną z istotnych zalet OpenGL jest to, że może być rozszerzany przez producentów sprzętu, twórców systemów operacyjnych, a nawet przez wydawców dodatkowych narzędzi. Rozszerzenia mogą mieć bardzo istotny i różnorodny wpływ na funkcjonalność OpenGL.

Rozszerzenie to dodatek do bazowej wersji OpenGL. Dostępne rozszerzenia są wymienione na stronie WWW OpenGL w tak zwanym rejestrze rozszerzeń⁵. Rozszerzenia opisane są jako lista różnic względem konkretnej specyfikacji OpenGL wraz z informacją o numerze wersji. Oznacza to, że tekst rozszerzenia opisuje, jak musi się zmienić specyfikacja głównego OpenGL, jeśli rozszerzenie jest obsługiwane. Z drugiej strony popularne i powszechnie obsługiwane rozszerzenia są z czasem „promowane” do głównej wersji OpenGL. Wynika z tego, że gdy stosujemy najnowsze wersje OpenGL, może się okazać, że nie mamy zbyt wielu interesujących rozszerzeń, bo wszystkie ważne trafiły już do głównej specyfikacji. Pełna lista rozszerzeń wraz z informacją o wersji głównego OpenGL, w której się znalazły, jest dostępna w dodatku C.

Istnieją trzy główne klasyfikacje rozszerzeń: dostawcy, EXT i ARB. Rozszerzenia dostawcy zostały napisane i zaimplementowane na sprzęcie konkretnego dostawcy. Inicjały producenta znajdują się najczęściej w nazwie rozszerzenia — AMD oznacza firmę Advanced Micro Devices, a NV — firmę NVIDIA. Zdarza się, że kilku producentów obsługuje konkretne rozszerzenie, szczególnie jeśli wzrasta jego popularność. Rozszerzenia EXT powstają przy współdziałaniu dwóch twórców sprzętu lub ich

⁵ Rejestr jest dostępny pod adresem <http://www.opengl.org/registry/>.

większej liczby. Bardzo często na początku istniały jako rozszerzenia jednego producenta, ale gdy inny producent postanowił je wprowadzić (być może z drobnymi poprawkami), powstała wersja EXT. Rozszerzenia ARB stanowią oficjalną część OpenGL, ponieważ zostały zatwierdzone przez ciało standaryzujące OpenGL, czyli Architecture Review Board (ARB). Rozszerzenia tego typu są często obsługiwane przez większość głównych dostawców sprzętu i w wielu wypadkach bazują na rozszerzeniach dostawców lub EXT.

System rozszerzeń może początkowo przerażać, bo istnieją setki rozszerzeń! Z drugiej strony nowa wersja OpenGL powstaje na bazie rozszerzeń, które programiści uznali za przydatne. Mechanizm rozszerzeń pozwala ocenić konkretną propozycję w praktyce. Te, które się sprawdzą, trafiają do głównej specyfikacji; te mniej udane pozostają rozszerzeniami. Ten proces „selekcji naturalnej” zapewnia przenoszenie do głównego OpenGL tylko tych nowych funkcji, które przeszły wcześniej „chrzest bojowy”.

Przydatnym narzędziem umożliwiającym łatwe i szybkie sprawdzenie, które rozszerzenia OpenGL obsługuje sprzęt i sterownik zainstalowany w komputerze, jest OpenGL Extensions Viewer firmy Realtech VR. Narzędzie to można pobrać bezpłatnie ze stron firmy (patrz rysunek 3.6).

Wzbogacanie OpenGL rozszerzeniami

Przed użyciem rozszerzenia **musimy** się upewnić, że jest ono obsługiwane przez implementację OpenGL działającą na naszym komputerze. W celu sprawdzenia obsługi rozszerzenia można skorzystać z dwóch dostępnych funkcji. Aby poznać liczbę obsługiwanych rozszerzeń, wywołaj funkcję `glGetIntegerv()` z parametrem `GL_NUM_EXTENSIONS`. Następnie pobierz nazwę każdego obsługiwanego rozszerzenia, wywołując funkcję o następującym prototypie:

```
const GLubyte* glGetStringi(GLenum name,
                             GLuint index);
```

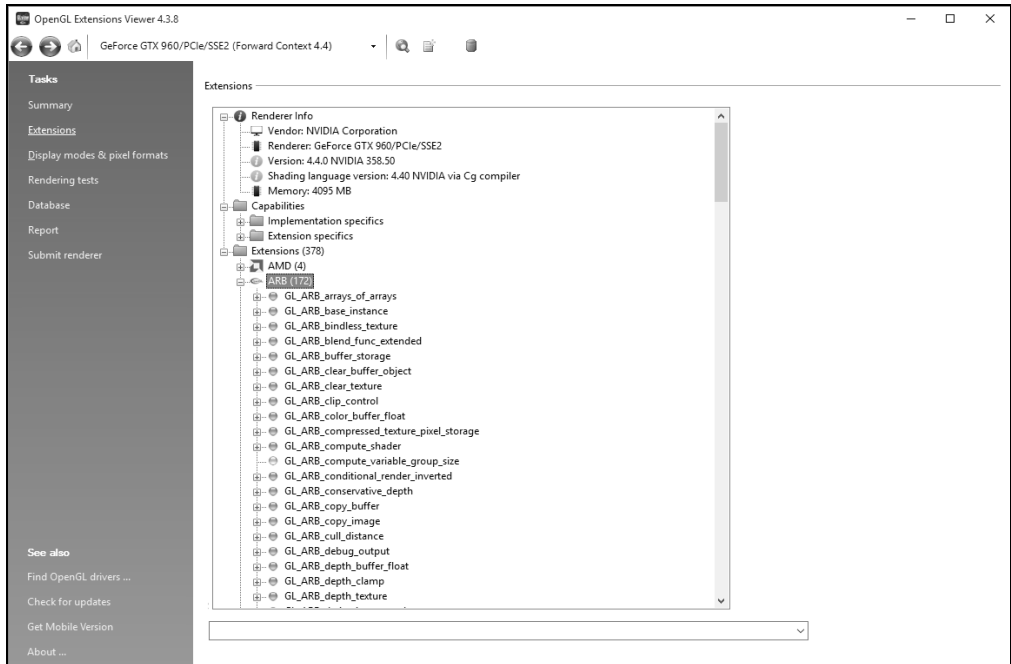
W parametrze `name` przekaż wartość `GL_EXTENSIONS`, a w parametrze `index` — numer rozszerzenia (od 0 do wartości o jeden mniejszej niż liczba rozszerzeń). Funkcja zwraca nazwę rozszerzenia jako tekst. Aby dowiedzieć się, czy konkretne rozszerzenie jest obsługiwane, trzeba pobrać wszystkie nazwy rozszerzeń i sprawdzić, czy jego nazwa pasuje do poszukiwanej. Kod źródłowy dołączony do książki zawiera funkcję pomocniczą wykonującą właśnie to zadanie. Prototyp funkcji `sb7IsExtensionSupported()` ma postać:

```
int sb7IsExtensionSupported(const char * extname);
```

Funkcja jest zadeklarowana w nagłówku `<sb7ext.h>`. Przyjmuje nazwę rozszerzenia i zwraca wartość inną od 0, jeśli rozszerzenie jest obsługiwane, lub 0, jeśli nie jest. Aplikacja powinna zawsze sprawdzać wszystkie rozszerzenia, z których chce skorzystać.

Rozszerzenia wzbogacają OpenGL na jeden z czterech sposobów (czasem jest to połączenie kilku wymienionych sposobów):

- Czynią legalnymi rzeczy, które były nielegalne wcześniej, czyli po prostu znoszą wybrane ograniczenia specyfikacji OpenGL.
- Dodają tokeny lub rozszerzają zakres wartości, które można przekazać jako parametry istniejących funkcji.
- Rozszerzają GLSL o nową funkcjonalność, wbudowane funkcje, zmienne lub typy danych.
- Dodają do OpenGL całkowicie nowe funkcje.

Rysunek 3.6. Narzędzie OpenGL Extensions Viewer firmy Realtech VR

W pierwszym przypadku, czyli sytuacji zalegalizowania czegoś, co dawniej uznawane było za błąd, aplikacja nie musi tak naprawdę robić nic poza stosowaniem bez przeszkód nowego zachowania (oczywiście po upewnieniu się, że rozszerzenie jest obsługiwane). Podobnie jest z drugim przypadkiem, ponieważ wystarczy po prostu zacząć używać nowych tokenów we właściwych funkcjach, jeśli tylko zna się ich wartości. Wartości nowych tokenów znajdują się w specyfikacji rozszerzenia, nie ma ich więc w plikach nagłówkowych głównego profilu OpenGL.

Aby włączyć obsługę rozszerzenia w GLSL, trzeba w pierwszych wierszach shadera poinformować kompilator, że chce się użyć konkretnej funkcjonalności. Jeśli w GLSL chcemy wykorzystać hipotetyczne rozszerzenie `GL_ABC_nowa_funkcja`, musimy na początku shadera umieścić wiersz:

```
#extension GL_ABC_nowa_funkcja : enable
```

Informujemy w ten sposób, że chcemy użyć rozszerzenia w shaderze. Jeśli kompilator rozumie rozszerzenie, pozwoli skompilować kod nawet w sytuacji, gdy sprzęt go nie obsługuje. Dopiero próba użycia w kodzie shadera elementów specyficznych dla rozszerzenia spowoduje zgłoszenie ostrzeżenia. Najczęściej rozszerzenia GLSL dodają token preprocesora, aby poinformować o ich obsłudze. Na przykład `GL_ABC_nowa_funkcja` w sposób niejawni doda definicję:

```
#define GL_ABC_nowa_funkcja 1
```

Oznacza to, że w kodzie można użyć poniższej konstrukcji:

```
#if GL_ABC_nowa_funkcja
    // Użyj nowej funkcji.
#else
    // Użyj innego rozwiązania, aby pominąć brakującą funkcjonalność.
#endif
```

W ten sposób można warunkowo kompilować kod wykorzystujący rozszerzenie lub je pomijający — w zależności od tego, co wspiera karta graficzna i wykorzystywana implementacja OpenGL. Jeśli shader bezwzględnie wymaga użycia rozszerzenia i nie będzie bez niego działał, można wstawić bardziej agresywną wersję kodu:

```
#extension GL_ABC_nowa_funkcja : require
```

Jeśli implementacja OpenGL nie obsługuje `GL_ABC_nowa_funkcja`, shadera nie uda się skompilować i zostanie zgłoszony błąd w wierszu z dyrektywą `#extension`. Innymi słowy, rozszerzenia GLSL to funkcjonalności, do których trzeba się jawnie zapisać — aplikacja musi⁶ poinformować kompilator o chęci zastosowania rozszerzenia.

Ostatni punkt to rozszerzenia wprowadzające do OpenGL nowe funkcje. Na większości platform nie mamy bezpośredniego dostępu do sterownika OpenGL, więc funkcje rozszerzeń nie pojawiają się „magicznie” na liście funkcji dostępnych do wywołania. Trzeba „poprosić” sterownik OpenGL o **wskaźnik na funkcję**, z której chce się skorzystać. Wskaźniki na funkcje deklaruje się w dwóch częściach. Pierwsza to definicja typu wskaźnika na funkcję, a druga to zmienna przechowująca sam wskaźnik. Rozważmy następujący przykład:

```
typedef void
(APIENTRY PFNGLDRAWTRANSFORMFEEDBACKPROC) (GLenum mode,
                                              GLuint id);
PFNGLDRAWTRANSFORMFEEDBACKPROC glDrawTransformFeedback = NULL;
```

Zadeklarowaliśmy `PFNGLDRAWTRANSFORMFEEDBACKPROC` jako wskaźnik na funkcję przyjmującą parametry `GLenum` i `GLuint`. Następnie deklarujemy zmienną `glDrawTransformFeedback` o takim właśnie typie. W zasadzie na większości platform deklaracja funkcji `glDrawTransformFeedback()` wygląda tak, jak ją tu przedstawiono. Wydaje się to skomplikowane, ale poniższe pliki nagłówkowe zawierają deklaracje wszystkich prototypów funkcji, typów wskaźników na funkcje i tokenów dostępnych we wszystkich rozszerzeniach OpenGL:

```
#include <glext.h>
#include <glxext.h>
#include <wglxext.h>
```

Pliki można znaleźć na stronie WWW dotyczącej rejestru rozszerzeń OpenGL. Nagłówek `glxext.h` zawiera zarówno standardowe rozszerzenia OpenGL, jak i wiele rozszerzeń producentów sprzętu. Nagłówek `wglxext.h` zawiera rozszerzenia specyficzne dla systemu Windows, z kolei nagłówek `glxext.h` — rozszerzenia specyficzne dla systemu okien X (używanego w systemie Linux i wielu innych implementacjach bazujących na systemie UNIX).

Sposób odpytania się o adres funkcji rozszerzenia zależy od wykorzystywanego systemu. Framework aplikacyjny dołączony do książki ukrywa te różnice, oferując funkcję pomocniczą zadeklarowaną w pliku nagłówkowym `<sb7ext.h>`. Funkcja `sb7GetProcAddress()` ma następujący prototyp:

```
void * sb7GetProcAddress(const char * funcname);
```

Parametrem jest nazwa funkcji rozszerzenia, której adres chcemy pobrać. Jeśli funkcja istnieje, zostanie zwrócony jej adres. Jeśli nie istnieje, zostanie zwrócona wartość `NULL`. To, że OpenGL

⁶ W praktyce wiele implementacji włącza domyślnie funkcjonalności niektórych rozszerzeń i nie wymaga podawania ich w kodzie shadera. Z drugiej strony wykorzystanie tego faktu naraża programistę na to, że kod nie będzie działał prawidłowo w innych sterownikach OpenGL. Z tego powodu warto za każdym razem umieścić informację o rozszerzeniu w kodzie shadera.

zwróci poprawny wskaźnik do funkcji, która stanowi część rozszerzenia, nie oznacza jednocześnie, że rozszerzenie jest dostępne. Czasem funkcja stanowi część kilku rozszerzeń, a czasem twórca sterownika udostępnia więcej funkcji, niż jest w stanie obsłużyć sprzęt w konkretnej wersji. Zawsze w celu sprawdzenia dostępności rozszerzenia korzystaj z oficjalnego mechanizmu sprawdzania lub funkcji `sb7IsExtensionSupported()`.

Podsumowanie

W tym rozdziale udaliśmy się w podróż po potoku graficznym OpenGL. Pokrótkę opisaliśmy każdy z głównych etapów i przedstawiliśmy przykłady jego użycia, choć żaden z nich nie był szczególnie imponujący. W paru miejscach przemknęło kilka dodatkowych, a przydatnych funkcji OpenGL, choć staraliśmy się przedstawić przykłady, zdradzając szczegóły w stopniu minimalnym. Omówiliśmy rozbudowanie podstawowej funkcjonalności OpenGL za pomocą rozszerzeń. Część przykładów w dalszej części książki do prawidłowego działania wymaga dodatkowych rozszerzeń. W następnych rozdziałach nieco dokładniej omówimy podstawy grafiki komputerowej, aby po pewnym czasie ponownie, choć tym razem znacznie dokładniej, przyjrzeć się każdemu etapowi potoku graficznego. Omówimy wtedy kwestie, które pominęliśmy w tym krótkim wprowadzeniu.

Skorowidz

A

AFR, Alternate Frame Rendering, 610
aktualizacja
  atrybutu wierzchołka, 60
  cząsteczki, 565
  członków stada, 428
  macierzy rzutowania, 144
  stada, 430
  zawartości bufora, 119
albedo rozproszenia i odbicia, 493
algorytm stada, 414, 425, 433
alokacja pamięci, 116
analiza wydajności, 595
animacja
  koloru, 49
  zbioru Julii, 542
antialiasing, 360, 362
  poprzez filtrację, 361
  z wielokrotnym próbkowaniem, 363
API, Application Programming Interface, 39
aplikacja OpenGL, 48
ARB, 76
atrybuty wierzchołka, 59, 128, 636
automatyczne pobieranie danych, 242
AZDO, 33, 576

B

bariera, 412
  pamięciowa, 151
  sterująca przepływem, 412
bezpieczeństwo, 623

biblioteka
  GLFW, 33
  SDL, 33
  vmath, 89
biblioteki graficzne, 41
blok
  interfejsu, 62
  magazynu shadera, 148
  uniform, 134, 135, 141
blokada przegubu, 98
bloki
  magazynowe shadera, 147
  uniform, 132
boolowskie zapytania o okluzję, 467
brutalna siła, 550
budowanie buforów pakietów, 569
bufor, 115
  głębi, 75
  kopiowanie danych, 121
  licznika niepodzielnego, 153
  pakietów, 568, 569, 575
  pakietu, 571
  poleceń, 595
  ramki, 74, 347, 354, 386
  wielopróbkowy, 532
  wypełnianie danymi, 121

C

cel, 116
  tekstury, 158, 160
cienie, 513

cieniowanie
 Gourauda, 488
 komórkowe, 521
 kreskówkowe, 523
 opóźnione, 524, 529–531
 Phong, 490, 492
 próbek, 368
 culling, 70
 obiektów, 583
 czasomierz, 468
 czcionki bitmapowe, 559
 czworobok, 277, 315

D

dane, 115
 indeksowe, 635
 skompresowane, 448
 wejściowe shadera wierzchołków, 226
 wierzchołków, 636
 debugger, 599
 debugowanie, 617
 deklaracja
 atrybutu wierzchołka, 60
 bloku magazynu shadera, 148
 bloku uniform, 132, 133
 próbki, 436
 właściwości materiału, 579
 demo Unreal, 43
 długość wektora, 87
 dodanie płaszczyzny, 550
 domyślny blok uniform, 196
 dopasowanie interfejsu, 214
 dostawca, 76
 dostęp do
 buforów, 588
 liczników niepodzielnych, 155
 mapowanego bufora, 605
 pamięci, 150, 189
 tablic tekstur, 178
 trwale mapowanego bufora, 591
 dostrajanie aplikacji, 602
 dowiązanie, 116
 buforów wierzchołków, 123
 tekstury, 156
 działanie shadera wierzchołków, 230
 dziedzina płata, 294

dzielenie rzutowe, 69
 dziennik kompilacji, 209

E

efekt
 mgły, 521
 obwódki świetlnej, 495, 562
 rozbłysku, 383, 385
 skybox, 508, 510
 teselacji, 293
 efekty atmosferyczne, 517
 efektywne mapowanie bufora, 603
 element roboczy, 75
 elementy opcjonalne, 33
 eliminacja dowiązań, 435
 ewolucja OpenGL, 41
 EXT, 76

F

filtr prostokątny, 420
 filtracja, 168
 liniowa, 169, 171
 mipmapowa, 170
 tekstur, 168, 172, 455
 format
 BPTC, 190
 EAC, 191
 ETC2, 191
 KTX, 162
 RGTC, 190, 446
 SBM, 633
 formaty
 bufora ramki, 373
 danych obrazu, 182
 kompresji tekstur, 191
 zmiennoprzecinkowe, 375
 fragment, 71
 fraktal, 539
 Julii, 594
 funkcja
 application::startup(), 52
 atomicCounterDecrement(), 154
 EmitPrimitive(), 303
 EmitVertex(), 303
 faceforward(), 204

floatBitsToInt(), 207
 fma(), 206
 frexp(), 206
 glAttachShader(), 52, 76
 glBindBufferBase(), 257
 glBindImageTexture(), 181
 glBindSampler(), 166
 glBindVertexArray(), 53
 glBufferData(), 148
 glBufferStorage(), 117
 glBufferSubData(), 118–121, 137
 glClearBufferfv(), 48
 glClearBufferSubData(), 121
 glClearNamedBufferSubData(), 121
 glClearTexSubImage(), 157
 glClientWaitSync(), 479
 glCompileShader(), 52
 glCopyBufferSubData(), 122
 glCreateBuffers(), 116
 glCreateProgram(), 52
 glCreateShader(), 52
 glCreateShaderProgramv(), 214
 glCreateTextures(), 156
 glCullFace(), 71
 glDeleteShader(), 52
 glDeleteVertexArrays(), 53
 glDrawArrays(), 55, 57, 144, 266
 glDrawArraysIndirect(), 248
 glDrawArraysInstanced(), 238
 glDrawElementsIndirect(), 248
 glDrawElementsInstanced(), 238
 glEnableVertexAttribArray(), 124
 glGenProgramPipelines(), 212
 glGenQueries(), 460
 glGetActiveUniformsiv(), 137
 glGetError(), 460
 glGetIntegerv(), 625
 glGetInternalFormativ(), 192
 glGetProgramInfoLog(), 211
 glGetProgramInterfaceiv(), 215
 glGetProgramiv(), 211
 glGetShaderInfoLog(), 211
 glGetTexLevelParameteriv(), 192
 glGetTextureHandleARB(), 436
 glGetTextureSamplerHandleARB(), 436
 glInvalidateTexImage(), 613
 glInvalidateTexSubImage(), 613
 glLinkProgram(), 52, 76
 glMapBuffer(), 120
 glMapNamedBuffer(), 119, 120
 glMemoryBarrier(), 151, 190
 glMultiDrawArraysIndirect(), 248, 580
 glMultiDrawArraysIndirectCountARB(), 581
 glMultiDrawElementsIndirectCountARB(), 581
 glNamedBufferSubData(), 118
 glObjectLabel(), 622
 glPointSize(), 54, 57, 68
 glPolygonMode(), 286
 glProgramBinary(), 222
 glReadPixels(), 626
 glSamplerParameterf(), 166
 glSamplerParameteri(), 166
 glShaderSource(), 52, 76
 glTexBuffer(), 265
 glTexPageCommitmentARB(), 441
 glTexStorage2D(), 156
 glTextureSubImage2D(), 157, 170
 glTextureView(), 193
 glUnmapBuffer(), 119
 glVertexArrayAttribBinding(), 123, 126
 glVertexAttribFormat(), 454
 glVertexAttribPointer(), 607
 glViewport(), 144
 glWaitSync(), 479, 480, 481
 imulExtended(), 206
 intBitsToFloat(), 207
 ldexp(), 206
 main, 50
 matrixCompMult(), 204
 memoryBarrier(), 152
 memoryBarrier(), 156
 mix, 109
 not(), 204
 outerProduct(), 204
 packDouble2x32(), 207
 packet_stream::DrawElements, 571
 packet_stream::EnableDisable, 572
 reflect(), 204
 refract(), 204
 render(), 49, 54
 RenderSimplifiedObject(), 462
 smoothstep, 457
 texelFetch(), 159
 texture(), 607
 textureSize(), 161

funkcja

- umulExtended(), 206
- vmath::rotate, 98
- vmath::frustum, 106

funkcje

- matematyczne, 205
- mieszające, 337
- niepodzielne, 150
- OpenGL, 641–654
- porównywania głębi, 333
- przeciążone, 161
- szablonu, 330
- wbudowane, 203
- wykładnicze, 206
- zewnątrzne, 211
- związane z modyfikacją danych, 206

G

G-bufor, 526, 528

generowanie

- danych, 564
- fraktala Julii, 592
- G-bufora, 524
- geometrii, 306
- poziomów mipmap, 172
- skompresowanych danych, 448
- tekstury, 156
- zadań w GPU, 581

geometria, 303, 306

GLSL, 50

głębina

- ogniskowej, 421
- ostrości, 420, 422, 424

główny profil OpenGL, 42

GPU, Graphics Processing Unit, 40, 610

GPU PerfStudio, 598, 601

gradient, 456

grafika 3D, 81

- dwuwymiarowa, 551

grupy robocze

- globalne, 407
- lokalne, 407

gwiazdne pole, 391

H

harmonogramowane fragmentami czasu, 411

hazard, 589

- pamięciowy, 150

- wynikający z wyścigu, 413

I

iloczyn

- skalarny, 85

- wektorowy, 70, 86

indeksowane polecenia rysowania, 231

informacje

- o interfejsie, 216

- o rozszerzeniu, 79

- z kompilatora, 208

inicjalizacja

- bufora, 118

- G-bufora, 525

- tekstur, 156

- tekstury tablicowej, 176

interfejs, 214

interpolacja, 106, 324, 325

- gładka, 457, 458

- Hermite'a, 206

- liniowa, 107, 456

- wektora, 111

interpolowanie, 72

iteracyjny algorytm stada, 426

izolinia, 281

J

jednostka

- obrazu, 181

- renderingu, 44

język GLSL, 159, 197

K

kanał alfa, 422

kąty Eulera, 98

Khronos, 33

kierunek rysowania, 70

klasa formatu, 195

klasy danych obrazu, 183

kodowanie RGTC, 447–450

kolejka, 459
     CPU, 595
     programowa, 595
     sprzętowa, 595
 kolejność rysowania, 285
 kolor, 336
     fragmentu, 73
 komentarz, 637
 kompilacja, 34
     programów, 207
     shaderów, 51, 608
 kompletność
     bufora ramki, 354
     dołączenia, 354
 kompresja, 192
     RGTC, 446, 448, 452
     tekstur, 190, 445
 komunikacja shadera obliczeniowego, 411
 komunikat, 620
 konfiguracja
     bufora licznika, 153
     bufora ramki, 345
     macierzy cienia, 515
     mapowania bufora, 566
     potoku, 213
     shadera geometrii, 304, 308
     wielopróbkowego bufora ramki, 365
     wierzchołków, 261
 konsumowanie G-bufora, 527
 konteksty debugowania, 617
 kontenery, 606
 kopiowanie
     danych do tekstury, 401
     danych między buforami ramki, 400
     obrazu, 360
 korekcja gamma, 388
 krzywa, 107
     Béziara drugiego stopnia, 108
     Béziara piątego stopnia, 110
     Béziara trzeciego stopnia, 109
     B-sklejana, 110
     gamma, 389
 kwalifikator
     danych obrazu, 183
     formatu, 181
     layout, , 60 130, 147
     layout shadera geometrii, 299
     magazynowy, 324

kwaternion, 99, 101

L

LDR, Low Dynamic Range, 378
 liczby całkowite, 386
 licznik
     niepodzielny, 152, 154
     wydajności, 600
 lista jednokierunkowa, 187, 188
 listy obiektów, 638
 lokalne grupy robocze, 75
 losowość, 536

Ł

łączenie
     geometrii, 234
     programów, 207
     przekształceń, 99
     punktów dowiązania, 140

M

macierz, 88, 199
     cienia, 515
     jednostkowa, 94
     kamery, 144
     model-widok, 144
     obrotu, 97
     ortograficzna, 106
     patrzenia, 103, 432
     perspektywy, 105
     przekształceń, 94
     rzutowania, 144
     skalowania, 99
     TBN, 499
     transpozycji, 95
 magazyn danych, 115, 565
 małe próbkowane, 360
 mapa
     cieni, 517
     normalnych, 498
     połysku, 511
     sześcienna, 505, 509
     środowiska, 502
     walcowa, 506
     walcowa równoodległościowa, 504

mapowanie, 115
 bufora, 119, 566, 603
 cienia, 513
 nierówności, 497
 normalnych, 497–500, 529
 przemieszczeń, 288
 tonalne, 376, 378
 trwałe, 33, 588, 590
 maskowanie kolorów, 341
 matematyka, 81
 materiały, 510
 mechanizm
 HUD, 600
 kompresji RGTC, 446
 łączący, 210
 teselacji, 65
 metoda .length(), 202
 metody renderowania, 524
 mgła, 517
 mierzenie czasu, 468
 mieszanie, 336
 mipmapa, 157, 169, 172
 mnożenie macierzy, 91
 modele oświetlenia, 485
 Phong, 486
 modelowanie przekształceń, 91
 monitorowanie potoku graficznego, 459

N

nagłówek pliku, 633
 .KTX, 162
 nagłówki części, 634
 narzędzie
 dds2ktx, 629
 GPU PerfStudio, 600
 ktxtool, 627
 OpenGL Extensions Viewer, 78
 sb6mtool, 629
 Windows Performance Toolkit, 595
 niepodzielność, 152
 normalizacja, 83
 normalna, 310

O

obiekt
 bufora ramki, 74
 bufora uniform, UBO, 132
 potoku, 212
 potoku programu, 609
 programu, 50
 próbki, 165
 shadera, 50
 sprzężenia zwrotnego przekształcenia, 474
 synchronizacji, 477
 obracanie punktów, 396
 obrazy, 180
 obrót, 90, 91, 97
 sześcianu, 144, 145
 obsługa rozszerzenia, 78
 obszar renderingu, 68
 obwódka
 ochronna, 270
 świetlna, 495
 odbicie, 87
 lustrzane, 486
 materiału, 493
 odczyt danych
 tekstury, 159, 165, 403
 z bufora ramki, 398
 odległości przycięcia, 273
 odległość, 553
 odwrócenie
 frontem, 70
 tyłem, 70
 odwzorowanie środowiska, 501
 mapa walcowa, 504
 sferyczne, 502
 ogniskowa, 420
 ogon mipmapy, 442
 ogrodzenia, 477
 okluzja, 460
 otoczenia, 533, 537
 otoczenia w przestrzeni ekranu, 533
 określanie
 koloru, 73
 dowiązań, 141
 OpenMP, 34, 565
 operacja culling, 582, 583

operacje
 logiczne, 340
 na pikselach, 74
 na wektorach, 84
 niepodzielne, 147, 149, 185
 niepodzielne na obrazach, 185, 186
 szablonu, 331
 opróżnianie potoku, 477
 optymalizacja
 buforów pakietów, 572
 shadera, 610
 wydajności CPU, 563
 ostrosłup ścięty, 105
 oświetlenie, 485
 Blinna-Phonga, 493, 562

P

pakiet, 569
 DMA, 597
 zoptymalizowany, 575
 pakiety prezentacji, 597
 pakowanie bloku RGTC, 451
 parametr
 access, 181
 binding, 153
 bufSize, 216
 GL_NUM_EXTENSIONS, 77
 index, 320
 internalformat, 194
 minlayer, 194
 normalized, 124
 numlayers, 194
 offset, 153
 pname, 137
 primitiveMode, 259
 program, 218, 220
 shader, 208
 source, 619
 stride, 124
 texture, 167
 type, 619
 uniformBlockIndex, 140
 unit, 167
 parametry punktów, 393
 parametryzacja czworoboku, 317
 patrzenie w przód, 103
 perspektywa, 105

pętla renderująca, 144, 146, 427
 pierwszeństwo
 kolumny, 89
 wiersza, 89
 piksel, 44, 74
 plik
 sb7.h, 47
 vmath.h, 89
 pliki
 KTX, 162
 SBM, 633
 płat, 64, 275
 pobieranie
 danych z mechanizmu łączącego, 210
 indeksów, 136
 informacji, 136
 informacji z kompilatora, 208
 próbki, 366
 utworzonego obrazu, 398
 wierzchołków, 59
 podprocedury
 shaderów, 217
 typu uniform, 217
 pojemność lokalnej grupy roboczej, 408
 pokrycie próbki, 367
 pole odległości, 553–558
 polecenia
 OpenGL, 568
 rysowania, 231, 232
 połysk, 511
 pomijanie geometrii, 303
 pomniejszanie, 168
 potok, 44
 graficzny, 39, 45, 59, 75, 459
 z wymiennymi elementami, 213
 potokowość, 40
 powierzchnia Béziera, 294
 powierzchnie wyższego rzędu, 294
 powiększanie, 168
 poziomy mipmap, 172
 pozycja atrybutu wierzchołka, 60
 półprzestrzeń, 69
 prefiks, 414
 profil
 główny, 44
 zgodności, 44
 progowanie, 385

- program
  - graficzny, 406
  - obliczeniowy, 406
  - OpenGL, 47
  - w postaci binarnej, 220
- programy monolityczne, 212
- prototyp funkcji, 77
- próbkowanie
  - centroidalne, 370
  - cienia, 513
  - tekstury rzadkiej, 445
- prymityw, 44
  - zdegenerowany, 56
- przechowywanie przekształconych wierzchołków, 254
- przeciążanie, 49
  - funkcji, 203
- przecięcie
  - promienia i kuli, 544
  - promień-płaszczyzna, 549
- przekazywanie danych, 123
  - do shadera, 59
  - z jednego etapu do drugiego, 61
- przekładanie atrybutów, 126
- przekształcenia
  - geometryczne, 142
  - model-widok, 102
  - obszaru renderingu, 69
  - rzutowania, 104
  - współrzędnych, 94
- przekształcenie, 91, 94
  - obrót, 97
  - skalowanie, 99
  - transpozycja, 95
- przepustowość pamięci, 190, 525
- przestrzenie współrzędnych, 92
- przestrzeń
  - ekranu, 533
  - kolorów sRGB, 388
  - modelu, 92
  - obiektu, 92
  - okna, 92
  - przycięcia, 50, 69, 92
  - świata, 92
  - widoku, 92
  - znormalizowanych współrzędnych urządzenia, 92
- przesunięcie, 90, 91
  - wieloboku, 516
- przetwarzanie
  - prymitywów, 275
  - wierzchołków, 225
- przezroczystość, 49
- przycięcia definiowane przez użytkownika, 271
- przycinanie, 69, 267
  - linii, 269
  - trójkątów, 270
  - względne obiektu, 272
- punkt
  - przycięcia, 549
  - przycięcia w przestrzeni, 544
- punkty
  - dowiązania, 116
  - o dowolnym kształcie, 394
  - okluzji, 534
  - sterujące, 64, 107, 276, 294

R

- rasteryzacja, 44, 71
- rdzenie cieniowania, 40
- refrakcja, 87
- reguła stada, 429
- renderowanie, 287, 464, 485, 510, 524, 611
  - asteroidy, 254
  - bez dołączenia, 373
  - bez trójkątów, 539
  - czcionek, 555
  - czworoboków, 315, 316
  - do map sześciennych, 353
  - fraktala, 593
  - fraktali Julii, 539
  - gwiazdnego pola, 391
  - kopii, 244
  - kreskówkowe, 522
  - niefotorealistyczne, 520
  - pośrednie, 576
  - pośrednie elastyczne, 577
  - pozaekranowe, 342
  - punktu, 54
  - terenu, 288, 289, 290, 291
  - trójkąta, 56
  - warstw, 348, 359
  - warunkowe, 463, 465, 466
  - wyniku, 189

reset grafiki, 623
 restart prymitywu, 234
 rodzaje
   geometrii, 300
   prymitywów, 313
   przekształceń, 94
   zmiennych próbki, 160
 rozbłysk, 386
   odbicia lustrzanego, 486
   światła, 381
 rozdzielanie atrybutów, 126
 rozmiar punktu, 230
 rozmycie, 384
 rozszerzenia
   GLSL, 78
   OpenGL, 76, 654–662
 równanie
   kwadratowe, 108
   mieszające, 339
   sześciennie, 109
 rysowanie, 231
   asteroid, 253
   pośrodkie, 246
   sceny, 357
   trójkąta, 55
   wielokrotne geometrii, 236
 rzucanie cieni, 512
 rzutowanie, 91, 104
   ortograficzne, 104, 106
   perspektywiczne, 104, 105

S

schemat potoku graficznego, 41
 scyntylacja, 169
 selektor NEAREST, 171
 shader, 40, 49
   fragmentów, 51, 62, 164, 178, 323
   geometrii, 66, 297, 303, 305, 313
   geometrii przekazujący dane dalej, 298
   obliczeniowy, 75, 405, 425, 433
   sterowania teselacją, 64, 290
   wierzchołków, 50, 59, 125, 164, 243, 264
   wylizania teselacji, 65, 291
   wysyłający dane, 61
 skalar, 88
 skalowanie, 99
 składanie prymitywów, 68
 składowe klasy, 195
 słowo kluczowe
   in, 61
   out, 61
   uniform, 147
 specjalizacja bufora pakietów, 575
 spirala, 283
 splajn, 110
 spoina, 110
 sprawdzanie
   bufora ramki, 354
   programów, 207
   zakresu, 625
 sprężyna, 261, 266
 sprite'y punktów, 390
 sprzężenie zwrotne, 260
   przekształcenia, 254, 259
 stała GL_POINTS, 54
 stan potoku, 475
 sterowanie
   aktualizacjami bufora głębi, 333
   kolejnością rysowania, 285
   potokiem graficznym, 459
   przepływem, 467
 stosowanie
   barier w aplikacji, 151
   barier w shaderach, 152
   rozszerzeń, 77
   shaderów geometrii, 300
 strona, 440
 struktura, 201
   danych pakietu, 569
   przyspieszenia, 551
 strumienie magazynowe, 312
 suma prefiksowa, 414, 417
   ekskluzyjna, 415
   inkluzyjna, 415
 symulacja fizyczna, 260
 symulator cząsteczek OpenMP, 567
 synchronizacja
   dostępu, 591
   dostępu do buforów, 588
   dostępu do liczników, 155
   dostępu do pamięci, 150, 189
   ogrodzeniowa, 477
   shaderów obliczeniowych, 411
   w OpenGL, 477
 system sprężyna-masa, 264, 266

sześcian, 143, 147
 szybkość, 623

Ś

ściskanie głębi, 333
 śledzenie promieni, 541, 547, 551
 światło
 otoczenia, 486
 rozproszone, 486

T

tablica, 201
 sumowanego obszaru, 419
 wierzchołków, 53
 technika śledzenia promienia, 551
 techniki renderowania, 485
 teksele, 521
 tekstura
 bez dowiązań, 458
 tekstura samplerBuffer, 265
 tekstury, 156
 atlasowe, 440
 bez dowiązań, 33, 436
 mapy sześcienniej, 507
 pola odległości, 552
 punktów, 390
 rezydentne, 438
 rzadkie, 440, 441, 458
 tablicowe, 175, 176
 wielopróbkowe, 364
 teren zrenderowany, 293
 teselacja, 64, 275, 294
 czworoboku, 278
 trójkąta, 280
 za pomocą izolinii, 281
 test
 głębi, 75, 326, 332
 nożycowy, 74, 326
 szablonu, 74, 326, 328
 tokeny typów, 122
 torus, 523
 transformacja obszaru renderingu, 69, 319
 transpozycja, 95
 obrazu, 384
 trawa, 239–241
 trójkąt, 55, 57, 279

tryb
 filtracji, 165
 filtracji tekstur, 172
 podziału teselacji, 284
 prymitywów shadera geometrii, 300
 prymitywów teselacji, 276
 punktowy teselacji, 283
 zawijania, 165

tworzenie
 aplikacji, 47
 bloków uniform, 133
 bufora, 118
 buforów, 116
 egzemplarzy, 236
 macierzy, 89
 tekstur, 156
 tekstury rzadkiej, 440
 widoku tekstury, 193–195
 wierzchołków, 56
 zmiennych, 53

typ
 float, 137
 skalarny, 198
 uniform, 129

typy
 atrybutów wierzchołka, 228
 części, 634
 danych, 198
 obrazów, 180
 próbki, 160
 tekstur, 158, 160

U

UBO, Uniform Buffer Object, 132
 uchwyt, 436
 układ
 BGRA, 228
 standardowy, 133, 139
 współdzielony, 133
 unia, 570
 uniform, 129
 upakowane formaty danych, 454, 455
 ustawianie
 danych dla tablicy, 138
 danych macierzy, 138
 pojedynczej wartości, 137
 usuwanie trójkątów, 70

użycie
 formatów zmiennoprzecinkowych, 375
 maski, 342

V

VAO, 52

W

warstwa, 175
 abstrakcji, 40
 wartości
 parametru primitiveMode, 259
 uzmiennione, 255
 wątek, 564, 612
 wczesne testowanie, 335
 wczytywanie
 obiektów, 128
 pliku .KTX, 163
 tekstur, 162
 z pliku, 128, 162
 wejścia shadera
 obliczeniowego, 408
 shadera wierzchołków, 126
 wektor, 82, 199
 boczny, 103
 góry, 103
 jednorodny, 84
 jednostkowy, 83
 ortogonalny, 90
 ortonormalny, 90
 znormalizowany, 83
 wersja binarna programu, 220
 wersje OpenGL, 42, 641
 węzeł, 110
 widoki
 obrazu HDR, 377
 tekstur, 193
 wielokrotne
 próbkowanie, 75, 363
 wykorzystanie wierzchołka, 476
 wielowątkowość, 563
 wierzchołek, 44
 bazowy, 234
 właściwości materiału, 510, 579
 wskaźnik na funkcję, 79

współczynnik ekspozycji, 378
 współrzędne
 barycentryczne, 276
 jednorodne, 69
 obiektu, 92
 okna, 70
 świata, 93
 tekstury, 163
 widoku, 93
 wydajność CPU, 563
 kompilacji shadera, 608
 wygładzanie linii, 362
 wyjścia shadera obliczeniowego, 408
 wyjście koloru, 336
 wykładniki współdzielone, 193
 wykonywanie shaderów obliczeniowych, 407
 wykorzystanie wątków, 564
 wykrywanie krawędzi, 372
 wyliczanie teselacji, 278, 282, 295
 wyłączenie interpolacji, 324
 wynik zapytania, 462
 wypełnienie listy jednokierunkowej, 187
 wysoki zakres dynamiczny, 376
 wyścig, 589
 wyświetlanie normalnych, 312

Z

zadania
 równoległe, 40
 w locie, 39
 zapis tekstur w shaderach, 180
 zapytania
 czasomierza, 468
 indeksowane, 473
 o liczbę prymitywów, 473
 o okluzję, 460, 463, 466
 sprzężenia zwrotnego przekształceń, 471
 stanu potoku, 475
 zarządzanie
 danymi, 435
 zatwierdzeniem tekstury, 443
 zastosowanie
 bloku magazynu, 148
 efektu mgły, 519, 521
 zatwierdzanie tekstury, 443
 zawijanie tekstur, 173

zbiór

Julii, 539

Mandelbrota, 540

zero kopiowania, 588

zgodność celów, 194

zmiana typu prymitywu, 309

zmienna, 53

zmiennie uniform, 129

aranżacja, 130

przekształcenia geometryczne, 142

ustawianie, 130

zmiennie wbudowane, 56

zmiennoprzecinkowe bufony ramki, 374

znaczniki

magazynu, 117

mapowania buforów, 120

znak obszaru, 70

znormalizowana przestrzeń urządzenia, 69

zrównoleglenie, 40

zrównoległona suma prefiksowa, 414

zrzut ekranu, 399

zwiększanie

wydajności, 602

liczby kierunków, 535

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

- 1. ZAREJESTRUJ SIĘ**
- 2. PREZENTUJ KSIĄŻKI**
- 3. ZBIERAJ PROWIZJĘ**

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

Biblioteka OpenGL jest potężnym systemem graficznym, doskonałym API do generowania grafiki trójwymiarowej w czasie rzeczywistym. System ten nadaje się znakomicie do wizualizacji wszelkiego rodzaju odwzorowań zjawisk fizycznych czy obiektów technicznych, a także do przedstawiania symulacji ze zmieniającymi się parametrami. Często jest wykorzystywany do pisania gier komputerowych. Daje możliwość tworzenia świetnej grafiki na wiele różnych platform z wykorzystaniem tych samych zestawów instrukcji. Co ważne, OpenGL jest całkowicie darmową biblioteką, a dostępność licznych rozszerzeń znakomicie zwiększa zakres jej zastosowań.

Niniejsza książka stanowi doskonale wprowadzenie w tematykę OpenGL dla każdego programisty, nawet dla osób niezbyt biegłych w zagadnieniach grafiki komputerowej. Zawiera opis całego głównego API, kluczowych rozszerzeń i wszystkich typów shaderów z uwzględnieniem najnowszych elementów biblioteki. Wyjaśniono tu zasady działania OpenGL i opisano zagadnienia potoków graficznych. Stopniowo czytelnik jest zaznajamiany z coraz bardziej złożonymi technikami. W książce znalazły się liczne przykłady kodu działającego na kilku popularnych platformach. Warto podkreślić, że autorzy poza API przedstawili również najlepsze praktyki programistyczne.

W tej książce opisano między innymi:

- podstawy (w tym matematyczne) grafiki 3D czasu rzeczywistego
- najważniejsze techniki renderowania, przekształcania i tekstuowania obiektów
- shadery i język GLSL (OpenGL Shading Language)
- kwestie zarządzania danymi i kontroli dostępu do tych danych
- techniki budowania większych aplikacji i wdrażania ich na wielu platformach
- rendering zaawansowany: symulację oświetlenia i efekty artystyczne
- sposoby poprawiania wydajności, redukcji narzutu CPU i analizy zachowania GPU
- nowości w OpenGL, takie jak kompresja tekstur, rysowanie tekstu, rendering czcionek za pomocą pól odległości, wysokiej jakości filtrowanie tekstur i użycie OpenMP

Graham Sellers — architekt oprogramowania w firmie AMD. Reprezentant AMD w OpenGL Architecture Review Board (OpenGL ARB, zrzeszenie firm zajmujących się rozwojem OpenGL), współautor wielu rozszerzeń oraz głównej specyfikacji OpenGL. Właściciel kilku patentów związanych z przetwarzaniem obrazów i grafiką komputerową.

Richard S. Wright Jr. — starszy inżynier oprogramowania w Software Bisque. Twórca oprogramowania na potrzeby astronomii z wykorzystaniem OpenGL.

Nicholas Haemel — dyrektor oprogramowania kamerowego w firmie NVIDIA. Reprezentant firmy NVIDIA w konsorcjum Khronos Group, autor wielu rozszerzeń OpenGL.

OpenGL? Kreatywnych ogranicza tylko wyobraźnia!

43383	numer katalogowy
	księgarnia internetowa
	http://helion.pl
	zamówienia telefoniczne
	0 801 339900
	0 601 339900

Sprawdź najnowsze promocje:
• <http://helion.pl/promocje>
Książki najchętniej czytane:
• <http://helion.pl/bestsellery>
Zamów informacje o nowościach:
• <http://helion.pl/nowosci>

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
<http://helion.pl>

sięgnij po WIĘCEJ

KOD KORZYŚCI

ISBN 978-83-283-2107-6

Informatyka w najlepszym wydaniu

cena: 119,00 zł